

Giới thiệu Hạc Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh

Bạn đang theo dõi câu chuyện ngôn tình cổ đại đầy trắc ẩn qua tác phẩm Hạc Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh của tác giả Họa Âm (Nanonaa).

"Người nói xem, sau tất cả những gì ta phải trải qua, nó có đau không?"

Làn gió xuân nhẹ thổi qua, tạt vào tấm lụa che mắt nữ nhân ngồi bên hồ sen.

"Ta vốn cho rằng, mù đôi con mắt, điếc mất đôi tai sẽ đau khổ lắm.

Nhưng kì thực không phải vậy"

Nàng đưa tay chạm vào tấm lụa bạch.

"Không nhìn thấy gì, vẫn là tốt nhất."

Giọng nàng như lạc đi nhưng vẫn giữ được vẻ điềm nhiên vốn có.

"Để tâm ta khỏi phải vướng bận tình trần tiên hiệp. Chẳng qua chỉ là rung động đầu đời!"

Nàng giờ tay chạm vào vạt áo màu đen của người bên cạnh.

"Nhưng nếu ta nhìn lại được, thì người chính là người đầu tiên ta muốn thấy nhất!"

Rồi một lần nữa đi tìm kẻ đã làm trái tim ta rung động lần hai.

Đó là ai? Mời bạn theo dõi truyện online để cùng biết nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Vân Diễm- Khai Tôn Minh Nghĩa

Mở Đầu

Đầm tiên đài cô quạnh, lạnh lẽo, không một âm thanh lọt vào, sương mù bao phủ dày đặc mờ mờ ảo ảo...

Trong không khí thoang thoảng có mùi sen hồng nhàn nhạt, tinh khiết.

Nàng ngồi bên ao sen, mặc cho mưa phùn rơi, tạt vào mặt, phảng phất hơi lạnh của mùa xuân. Nhận thấy cầu cao rung lên chầm chậm, nàng quay người lại. Mọi thứ trước mắt chỉ là một màu đen thẫm, có chăng cũng chỉ mập mờ bóng người như thực như hư.

"Ta cứ ngỡ là người không đến!"

Người đó không đáp trả, cũng chẳng gạt đầu lấy một cái, tà áo màu đen khẽ lung lay.

"Người nói xem, sau tất cả những gì ta phải trải qua, nó có đau không?"

Làn gió xuân nhẹ thổi qua, tạt vào tấm lụa bạch che mắt.

"Ta vốn cho rằng, mù đôi con mắt, điếc mất đôi tai sẽ đau khổ lắm. Nhưng kì thực không phải vậy"

Nàng đưa tay chạm vào tấm lụa bạch.

"Không nhìn thấy gì, vẫn là tốt nhất."

Giọng nàng như lạc đi nhưng vẫn giữ được vẻ điềm nhiên vốn có.

"Để tâm ta khỏi phải vướng bận tình trần. Chẳng qua chỉ là rung động đầu đời!"

Nàng giờ tay chạm vào vạt áo màu đen của người bên cạnh.

" Nhưng nếu ta nhìn lại được, thì người chính là người đầu tiên ta muốn thấy nhất!"

Rồi một lần nữa đi tìm kẻ đã làm trái tim ta rung động lần hai.

Từng nghe:

Truyền thuyết khi xưa hồi lại rằng...Khi thiên địa bốn bề còn là một sắc lục biếc, có một đài sen vàng mọc giữa Ngũ Sơn - Ngũ Hải khi ki băng hà vừa chấm dứt.

Rất lâu sau, phái hàng vạn của vạn thu, sen mới chịu tỏa, kết thành nữ tử duy nhất trong thiên địa, đó là Oa Hoàng, thủ lĩnh thị tộc cổ đại, mang trên mình tiên pháp vô địch. Trong địa giới, không thứ gì sánh bằng, dần được xưng tụng là nữ thần "Thủy Tổ". Đương thời người thành nữ thần thượng cổ vĩ đại nhất, là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Khi xưa, người luyện thạch bổ thiên, đã vô tình tạo nên ba thế giới. Một là Vực giới, hai là Hạ giới, cuối cùng là Thiên giới.

Cả thầy gọi chung là Tam giới.

Bốn hình nhân đầu tiên mà người nặn ra chính là sự kết tinh, hòa quyện, bằng huyết tiên, cò được từ, nước Hoàng Hà, và một phần ba pháp lực của mình. Người đặt những hình nhân ấy lên mòm đá ngũ sắc vừa vá trời, tức thì, hình nhân ấy hấp thụ sức mạnh từ đá thần, máu và trí tuệ từ mẫu thân, mà hình thành lên Tứ đại Thiên Vương hay còn gọi là Tứ Đế.

Nữ Oa vì dùng nguyên thần để nuôi Tam giới mà đâm ra cạn kiệt tu vi, nên trước lúc nguyên thần hóa tro tàn, người đã đem sức mạnh bị phong ấn trong mình từ vạn thu kia chia ra làm sáu. Bốn phần đem luyện vào bốn hài tiên mà người tạo ra, hai phần lớn pháp lực còn lại, một thì phong ấn lại, một thì chia thành tiểu phép nhỏ, đem đi phân tán trong Tam giới.

Bốn hài tử kia sau khi được mẫu thân truyền sức mạnh đã dần biến đổi về ngoại hình trong quá trình hấp thụ tiên khí. Phàm gọi đó là Thiên ái. Bao gồm Thiên Đế, Hồ Đế, Vực Đế, cuối cùng là Hạc Đế.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Vân Diễm- Tĩnh Lại Đế Xám Hối

Tam giới vạn thu

Bốn bề non xanh nước biếc

Sơn thủy hữu tình vì thế mà vạn vật không ngừng sinh sôi nảy nở.

Lại nói, Thiên giới nhờ có vị Thiên Quân pháp lực vô địch, công tư phân minh lại có tầm nhìn xa trông rộng cùng Bát tiên quy tụ mà quanh năm, Tam giới luôn trong trạng thái phồn hoa, yên bình. Đời sống chúng sinh dưới hạ giới đầy đủ, ấm no. Không vì sự cô trên thiên giới mà ảnh hưởng.

Lược qua về tình hình từ phía Tam giới là như vậy, còn bây giờ ta lại quay về vùng đất quanh năm một màu xanh mơn mẫm...

Mộc nha ba vạn năm...

Nơi vùng đất của loài Sếu Vàng ngự trị, nơi nổi tiếng với non nước hữu tình, giữa bốn ngọn núi đá vôi bọc quanh Kim Tuyến hồ, cứ hễ mặt trời lên cao, nắng vàng rọi xuống mặt nước, lập tức ánh lên một màu hoàng kim, nhìn vào tựa bát diện linh lung. Chưa nói đến cây cối quanh năm xanh um tùm, muôn hoa đua nhau nở rộ, sắc khoe. Đây là nơi chim hót vui tai, hoa thơm ngát, được chúng tiên coi là vùng đất "Điều ngự hoa hương".

Khoan hãy đàm về cảnh. Các hạ có thấy, một con sếu nhỏ đang vội vã, bay nhanh đến nỗi không để ý mà va đầu vào vách đá trên động không?

Động Bạch Hạc...

"Tiểu điện hạ...người về rồi... người đã về rồi..."

Sẽ nâu sau màn choáng váng vì va đầu vào thành động, "chứ", tức thì một tia bạc kim chói mắt xuất hiện, đằng sau tia sáng đó là thiếu niên đầu tóc rối bù, mắt to mày nhỏ, môi hơi cong lên, trên người hần, y phục rách tả tơi, để lộ bộ ngực gầy trơ xương. Hắn lao nhanh như chớp đến trước cánh cửa bằng đá, khép kín, quỳ rạp gối xuống dập đầu một cách điên cuồng.

"Nô tài nhớ người lắm!"

Rầm.ầm.ầm...

Cửa động từ từ mở, hai chữ bạch hạc tức khắc tách ra, từ bên trong, một cánh tay trắng muốt tựa men sứ đưa ra đỡ thiếu niên kia đứng dậy.

"Ta chẳng qua là đi lãnh thập bát hình dưới U Minh phủ thôi!"

"Điện hạ..."

Gió ngoài động khẽ lùa vào mang theo hương sen thơm, làm chuông gió phát ra tiếng kêu leng keng.

"Ba trăm năm rồi mà nơi này vẫn không thay đổi."

Nàng đưa tay vuốt nhẹ lên tấm rèm lụa đang tung bay trước cửa phòng.

"A Lộc! Ta mệt rồi, muốn ngủ một giấc. Không được cho ai vào, kể cả phụ thân ta."

"A Lộc đã rồi! "

Vừa hành lễ xong, hấn vừa lùi về sau ba bước rồi nhanh nhẹn khép cửa động lại, nhìn một hồi lâu mới rầu rĩ rời đi.

"Tiểu điện hạ, rốt cục người đã phải chịu đựng những gì?"

"Ta đáng bị trừng phạt. So với việc Gia Gia bỏ mạng vì ta, nhiều đây chưa hề gì."

Nàng bung mặt lên thút thít khóc, lệ rơi tí tách hóa thành những hạt sáng li ti, rồi biến mất.

A Lộc sau khi rời khỏi động Bạch Hạc bèn xách giỏ ra chợ mua thức ăn làm cơm chiều cho tiểu điện hạ. Chợ Mộc Nha từ sáng tới chiều chưa bao giờ hết náo nhiệt. Kẻ mua người bán vô cùng tấp nập. Con dân nơi đây dưới sự che chở và cai quản của Hạc đế, luôn luôn sống trong yên bình.

A Lộc tìm đến sạp bán chanh trà, mua lấy chục trái về ăn dần. Hấn vừa lượm, vừa hỏi:

"Bá thúc! Làm ăn có thuận lợi không?"

Ông cụ được hỏi, bèn đan hai tay vào nhau, dơ lên cao, cách người 15 thước, giọng điệu đầy mùi tôn sùng:

"Nhờ có Hạc đế mà lão cây ta mới sống yên ổn qua ngày. Hạc đế anh minh."

A Lộc gật đầu cười xuề xòa, sau đó đem giỏ chanh trà rời đi. Để lại đằng sau là lời hỏi thăm của mọi người:

"Chúa cô ngao du tam giới đã về chưa?"

"Tôi nhớ người quá!"

"Ây da! Sẻ nhà tôi cứ đòi tìm người để chơi."

A Lộc mệt mỏi rời khỏi chợ Mộc Nha, băng qua rừng Sáo Ngừ, tiến về điện Bạch Hạc. Điện Bạch Hạc của tiểu điện hạ nhà hấn cũng thật đặc biệt. Bất kể ngày hay đêm, đều mang ánh sáng lạ thường. Luôn luôn được hương sen trong thung lũng tỏa ra, bao bọc. Phàm, ngay cả bản thân người cũng vô cùng đặc biệt. Từ khi sinh ra, nguyên hình đã là một Hạc từ mình mẩy, lông cánh trắng như tuyết, mịn như bông, đôi chân đen tuyền mang đậm phong thái của sự huyền bí. Khác hẳn với gia tộc, mang bộ lông vàng óng ánh, chân đỏ như huyết cầu.

Cũng chính bởi điều đó mà người được gia gia và cô phụ hết lòng nuông chiều.

Trong khi A Lộc còn đang ngẫm tán thưởng vẻ đẹp của Điện Bạch Hạc thì một tia sáng mập mờ từ rừng si già bay vút tới trước mặt hấn, hóa thành một tiểu cô nương yêu kiều, mắt xanh như rừng cây bên cạnh.

"Mộc Xuyên, người không ở trong cốc canh giữ tiên thụ, lại chạy ra đây làm gì?"

"Ta muốn ra ngoài cho khuây khỏa đầu óc!"

Cô nương ấy đáp lại, như thể muốn lãng tránh điều gì đó. Rồi quay ngoắt mặt lại nhìn về phía Điện Bạch Hạc:

"Chúa cô, người có ở trong động không?"

A Lộc đeo giỏ thức ăn trên lưng đi tới cạnh Mộc Xuyên, cào cào móng tóc rối xù của mình, trong lòng dấy lên sự cảnh giác cao độ:

"Người hỏi việc ấy làm gì!"

Mộc Xuyên vuốt ve lọn tóc dài trước ngực trả lời:

"Ta muốn thăm chúa cô, chẳng nhẽ lại không được?"

Xoẹt!!!

Một tia sáng vụt lóe lên, thanh trường kiếm của A Lộc lập tức chia vào họng Mộc Xuyên, hấn đánh mặt nhìn ả:

"Ngươi là ai? "

Mộc Xuyên run rẩy nhìn thanh trường kiếm, rồi nhìn A Lộc đầy thành khẩn:

"Ngươi... ngươi làm gì vậy? Ta là Mộc Xuyên mà!"

Thanh trường kiếm dưới sức của A Lộc lại càng nhắm sâu vào cổ nữ nhân trước mặt, tạo lên vết hằn, như muốn rách ra:

"Mộc Xuyên trước nay đều tự mình đi thăm điện hạ. Có bao giờ tìm ta để hỏi đâu!"

Lúc bấy giờ người mang gương mặt của Mộc Xuyên khẽ nhếch mép cười nhạt, phẩy vạt áo, lập tức một làn khói đen bao phủ quanh người A Lộc, khiến hấn chao đảo, thanh trường kiếm tuột khỏi tay. Cả người đổ rạp xuống đất, chìm vào mê mẩn.

"Hay cho con hạc trắng ấy có một tên đầy tớ thông minh!"

Người đó chẳng buồn nhìn A Lộc lấy một cái, phẩy ống tay áo, dặm chân bật lên không trung bay thẳng tới điện bạch hạc.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Vân Diêm- Mối Thù Giết Cha

Nếu như nói, Điện Bạch Hạc là nơi náo nhiệt, luôn nhiều tiếng cười nhất thì cũng có thể nói nơi đây một khi đã cần đến sự im ắng, thì đến tiếng gió lùa vào cũng chẳng có.

Lư trầm bên bàn sách vẫn cứ chậm chậm nhả hương, lan tỏa khắp căn động lớn. Búp sen hồng đặt trong thau nước vẫn trôi nổi, tươi tốt, khép mình lại, đợi ngày xòe cánh nở rộ. Màn lụa màu lục khẽ rung rinh, đôi bàn tay thon gọn, trắng muốt từ từ vén màn lên, buộc gọn lại.

Nàng từ tốn đi tới bàn phấn, đem chiếc lược gỗ chải đều mái tóc dài mượt mà sau lưng. Bên ngoài chột có âm thanh truyền đến:

- Điện hạ! Người có trong đó không?

Là giọng của A Lộc. Nàng đặt lại chiếc lược về chỗ cũ, thuận tay cầm cây trâm ngọc xanh xanh biếc, cài lên búi tóc trên đỉnh đầu, tựa dáng vẻ của nữ hào kiệt. Ông tay áo khẽ phất, một luồng sáng nhỏ màu bạc rọi tới cửa động, khiến nó tức thì tách mở.

- Tiện nhân! Ngươi mau chết đi.

Bất thành linh, một tia sáng chói mắt từ cửa động xuất hiện đem theo mũi kiếm sắc bén lao tới, nhắm vào ngực người đối diện mà đâm. Nàng nhanh chóng né sang một bên, mũi kiếm sượt qua lọn tóc, cắm phập vào bàn trà, khiến chiếc bàn tức thì gãy thành từng mảnh vụn. Như vậy cũng đủ biết, thanh bảo kiếm này lợi hại đến nhường nào.

Nàng thuận chân bật lên nhánh cây con mọc trên trần động, mày hơi nhíu lại, nhìn nữ nhi bên dưới, toàn thân đang hừng hực hắc khí:

- Mộc Nha Vân Diêm! Ngươi mau xuống đây cho ta!.

Trái lại vẻ sốt sắng của nàng ta, Vân Diêm bình tĩnh nhìn xuống:

- Ngươi là người của Vực tộc?

Nàng ta được đà, kiêu ngạo đáp lại:

- Phải thì đã sao!

Vân Diêm chỉ cười nhạt:

- Không ngờ con gái của Hoàng Kiến lại lớn nhanh như vậy!

Chẳng cần nói nhiều, nữ nhi kia giậm chân một cái, bật người lên xoay mũi kiếm về phía Vân Diễm. Tốc độ của thanh kiếm rất nhanh, tới mức nàng vừa định thần lại, thì nó đã một xoay xuyên qua bụng nàng.

Một ngụm máu tươi tức thì trào ra từ khoe miệng, nàng chao đảo ôm vết thương, thiếu chút nữa là ngã xuống đất. Mà nữ nhân kia, sau khi đâm nàng một nhát thì hắc khí quanh người nàng ta vô cùng nặng.

- Năm xưa, không vì người đâm phụ vương ta một nhát, thì con hạc xám ấy đừng hòng giết được người!

- Lão xược!

Vân Diễm quát lớn, ánh mắt nàng dần dần từ trong suốt dần trở lên đục ngầu và đen sì. Tiên khí lần lượt bốc lên từ người nàng, ngày một lớn như màu lửa ma trời, mang hình hài của linh hạc.

Vân Diễm lấy cây trâm trên đầu xuống, cây trâm lơ lửng trước mắt nàng, bọc lấy nó là một lớp thần khí màu bạc dày đặc. Nàng đưa tay lên miệng nhắm mắt vào niệm, tức thì từng đôi mắt đen sì lên:

"Biển!"

Cây trâm sau lớp tiên khí hóa thành một thanh trường kiếm bóng nhẫy, thân kiếm trạm khắc sếu hạc vừa tinh xảo lại sống động như thật.

"Phân!"

Ngay lúc này, thanh trường kiếm phân thành mười, theo cái phát mạnh từ tay áo của Vân Diễm mà điên cuồng lao xuống như vũ bão.

Nữ nhi kia hoảng loạn né tránh từng mũi kiếm một, thanh bảo kiếm như một tấm giáp chắn che cho nàng ta khỏi thương tích.

- Dám xúc phạm gia gia ta! Đừng trách lưỡi kiếm này vô tình.

Dứt lời, Vân Diễm bắt lấy trường kiếm, hướng về phía nữ nhi kia mà đâm.

- Tam muội!

Hai thanh kim loại va chạm vào nhau tạo nên âm thanh chói tai đến ghê người. Thanh trường kiếm của Vân Diễm bị đánh văng ra xa, cắm phập vào kệ sách. Nàng còn chưa kịp định thần lại, đã ăn trọn một chưởng vào ngực, cả người bị đẩy mạnh về sau, xô vỡ cửa sổ, ngã ra ao sen phía bên ngoài.

Tùm!

Nước trong ao bắn lên tung tóe. Cả người Vân Diễm cứ vậy mà dần dần chìm. Trong lòng hồ, mọi vật vô cùng yên ắng, chẳng qua vì tiếng động mạnh làm cho bọn cá hoảng loạn mới bơi đi hết. Duy chỉ có một con rấn nước màu bạch, thân dài 10 thước, vẫn nằm im nhắm mắt nằm dưới đồng bùn bầy nhầy. Tức thì, trong lòng nàng dấy lên cảm giác hứng thú với nó. Loại cảm giác hứng thú trời dấy chưa được một lúc, bỗng mặt nước động mạnh, thanh bảo kiếm của công chúa Vực tộc kia hắc khí vây quanh, đang lao như điên về phía con rấn bạch. Trong giờ khắc ấy, Vân Diễm thật không hiểu bản thân đang nghĩ gì mà khua nước bơi tới chắn trước thân nó.

Ọc!

Đao kiếm đúng là vô tình, thật không có mắt. Giai nhân tuyệt sắc như nàng, trong Cửu Trùng Thiên chỉ đếm trên đầu ngón tay, vậy mà chẳng biết tiếc ngọc, một nhát cắm sâu vào lồng ngực nàng. Thực, quá tàn nhẫn.

Vân Diễm cười khổ, nhìn con rấn nước đang nhắm mắt.

Ọc!

Vô tình, một ngụm máu tươi trào ra khỏi miệng, nhuộm vào thân mình trắng như sứ của rấn. Rấn bạch đột ngột mở mắt. Đôi mắt nó đỏ au tròng lên như màu huyết cầu mà nàng nhỏ ra hồi nãy. Vân Diễm thoáng chốc ngạc nhiên, nhưng rất nhanh, nàng nhả ra một chùm bong bóng, mọi thứ xung quanh dần dần tối đen như mực, cả người như trôi nổi, nhẹ bẫng.

- Hoàng Ngọc, muội làm cái gì vậy?

Y hoàng hốt ngăn muội muội mình lại, bắt lực nhìn thanh bảo kiếm của cha, lao xuống mặt hồ. Hoàng Ngọc hất tay y ra, gắt lên:

- Muội giết ả ta để báo thù cho phụ vương thì có gì sai!

- Im ngay cho ta!

Y quát lên, như chứa sự tức giận tới cùng:

- Muội có biết rằng động vào Đại Tiên trên Thiên giới là phạm vào tội đại nghịch, sẽ bị đày vào súc sinh đạo, suốt kiếp cũng đừng mong ngóc đầu lên không?

Y chán nản, cắt kiếm vào trong bao, phúi bộ y phục màu huyết trên người:

- Muốn làm gì thì tùy muội. Sư huynh bất lực.

Hoàng Ngọc mặt mũi trắng bệch, vội níu lấy tay áo của y, bật khóc:

- Đừng mà sư huynh! Muội muội không muốn làm kiếp súc vật đâu! Muội nhất thời hồ đồ, chỉ muốn báo thù cho phụ vương, muội...

- Đủ rồi!

Y hất tay Hoàng Ngọc ra, xoay người bước vào đám khói đen.

- Về Vực giới. Đợi ngày lĩnh tội!

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Vân Diễm- Nộ Bất Khả Át

Mộc nha vẫn yên bình, rộn rã như ngày nào. Duy chỉ có điện Bạch Hạc vẫn chìm trong sự im lặng đến quanh quẽ. Lư trầm đã tắt ngấm, không tỏa hương, bàn trà vỡ thành từng mảnh vụn vẫn rơi vãi trên mặt đất. Thanh trường kiếm cắm chặt vào kệ sách hiện tại, đã trở về nguyên trạng là cây trâm ngọc. Trên vách động còn lại là những vết máu khô, kéo dài từ cành cây non xuống đến tấm rèm lụa rách tả tơi trước khung cửa sổ vốn cũng bị tan nát như bàn trà.

Ao sen vẫn tĩnh lặng, yên ả như mọi ngày. Thỉnh thoảng lại có vài con cá thân quẫy đuôi rẽ nước, dĩa dĩa nhành hoa sen. Cứ hễ thấy cá bé, là nảy sinh ý định bắt nạt. Nhưng ai mà ngờ, chưa kịp manh động, lại bị con rắn nước màu bạch bơi ngang qua, dọa cho hồn bay phách lạc, vội vùi mình vào bùn lẩn trốn.

Rắn bạch thân nhiên luồn lách bơi trong ao, đôi mắt nó vẫn nhắm, chẳng hề có ý định mở.

Nó cứ bơi vậy, cho tới khi dừng lại trước vật thể lớn, bên dưới là một thanh bảo kiếm cắm sâu, nó mới chịu mở mắt ra. Một đôi mắt đỏ rực, tựa huyết cầu.

"Gia gia, người dẫn con đi đâu vậy?"

Vân Diễm lon ton chạy theo ông cụ râu tóc bạc phơ, mình tỏa ra vàng hào quang xám bạc. Ông ta không nói gì, cứ dắt nàng chạy trong khoảng không gian đen kịt. Cho tới khi có một vệt sáng xuất hiện, ông ta vận khí đẩy người nàng lao về phía đốm sáng kia.

Vân Diễm trừng mắt lên nhìn bầu trời xanh, miệng thở hắt ra một hơi. Cho đến khi hoàn toàn thoát khỏi giấc mộng kì lạ,

nàng mới để ý, toàn thân mình ướt sũng, chân tay lạnh buốt, lại có mùi máu tanh thoang thoang quanh người. Nàng quay đầu nhìn sang bên cạnh, lập tức, nước tràn ngập khoang miệng. Khi ấy, nàng mới phát hiện, bản thân đang nằm trên những khóm sen hồng.

Nàng khẽ cựa người, chẳng may hất mất đoạn lưng xuống nước, thế là cả thân mất đà chìm ngấm. Vân Diễm một lần nữa được chiêm ngưỡng thủy cung dưới đáy ao. Ừ thì đàn cá vốn dĩ đang bơi rất chậm. Thấy nàng liền đâm xầm vào nhau bơi toán loạn. Có vài con cá trê, cựa mình to béo mà lao tới quất đuôi tới tấp vào má Vân Diễm, như đang điều võ dương oai cho đàn cá cái xem.

Khá khen cho đám cá trê hay đi xu nịnh.

Vân Diễm đẩy một bụng tức, đưa tay gạt phăng chúng ra xa, bất thành linh, bất gặp con rắn nước đang vui mình trong bùn nghỉ ngơi. Lại cái cảm giác hứng thú dấy lên trong lòng nàng. Nhưng chỉ tiếc rằng, khí trong người đã cạn, buộc nàng phải khua nước ngoi mạnh lên mặt hồ hít thở.

Vân Diễm người ngợp ướt như chuột lột, níu lấy bờ ao mà trèo lên. Nàng thở dốc, khoang miệng ngập nước, thỉnh thoảng lại ho ra vài ngụm,

Giờ đang là giữa trưa, ánh mặt trời chói chang rọi từ trên cao chiếu xuống mặt hồ, lập tức tỏa sáng bát phương. Quả không hổ là nơi Oa Hoàng hiện thân. Nhưng giữa mặt nước lấp lánh như dát vàng, chợt có một luồng hắc khí xuất hiện, đang bủa vây quanh thứ gì đó. Vân Diễm chống tay bò dậy, nheo mắt nhìn kĩ, ra là bảo kiếm của Vực tộc.

Hay cho ả công chúa đó vì thù giết cha mà làm ra chuyện tày trời này. Vân Diễm không muốn trách nàng ta, vì cả thầy ra nông nổi này đều do một tay nàng gây nên. Nhưng dám xúc phạm gia gia của nàng, nàng không tha.

Vân Diễm ngẫm một lúc, vác theo bộ mặt nặng nề, lội nước đi tới khóm sen hồng, vịn tiền khí, nhấc bổng thanh bảo kiếm lên, thu về phía mình. Bảo kiếm nằm gọn trong tay nàng. Mà Vân Diễm rất đỗi ngạc nhiên, bởi trên thanh kiếm là con rắn nước màu bạch, đang quấn chặt lấy chuôi gương.

- Ngươi, dưới nước không ở, lại đi bám vào thanh kiếm này làm gì?

Dứt lời, nàng đưa tay định bụng gỡ con rắn ấy ra, nào ngờ, vừa chạm tới, bất thình lình rắn nước trườn mắt lên nhìn nàng, Vân Diễm nhìn đôi mắt đỏ au như huyết cầu, lòng chợt thấy bồi hồi như bị bắt quả tang làm chuyện xấu. Tóc gáy dựng ngược lên.

"Ta không lân hại ngươi đâu! "

Vân Diễm ho khan vài cái, thấy con rắn bạch quay đi, cảm giác rằng lời mình như gió thoảng qua tai, nàng kiên nhẫn khuyên tiếp:

"Rắn nhỏ, nghe ta, mau rời khỏi kiếm. Vạn nhất, hấp thụ phải hắc khí, bộ da ngọc ngà của ngươi, chỉ e là sẽ đen như nhọ nhôi."

"Nhìn ta giống rắn lắm sao?"

Vân Diễm thoáng nghe thấy có âm thanh trầm thấp bên tai, bèn giật mình ngẩng lên, nhìn tứ phía. Kì lạ, rõ là nàng nghe thấy có tiếng người nói mà.

"Ngoài ngươi và ta ra, chẳng lẽ còn người nào khác?"

"..."

Vân Diễm, nàng có cảm giác con rắn này đang nhìn mình bằng cặp mắt đầy khinh bỉ.

Nhìn bộ, phải nhìn bộ một con rắn nhỏ, quả thực, nàng không làm được. Nhưng phàm, sống trên đời, cho dù là người trần mắt thịt hay thần tiên trên Cửu Trùng Thiên, cả thầy đều ưa mặt ngọt, chứ đừng nói là loài vật bé nhỏ này. Vân Diễm nghĩ tới nghĩ lui, đầu óc thông suốt, dí sát mặt vào nhìn con rắn nước, nàng nở một nụ cười tươi rói:

"Này rắn nhỏ, nếu ngươi chịu buông kiếm ra, ta hứa cứ vào hôm này, sẽ đến gây đàn cho ngươi nghe, chịu không?"

Rõ là tu vi của rắn nước chưa đủ cao, phải vạn năm nữa mới thành người. Vậy mà nàng bây giờ có cảm giác, nó đang ném một thái độ khinh bỉ tột cùng về phía mình.

Tồm!

Rắn nhỏ nhìn Vân Diễm một cái rồi ngoảnh đầu lượn qua thân kiếm, roi tồm xuống nước, lặn vào đám sen hồng. Vân Diễm ôm trán tự nhủ, có khi nào do mất máu quá nhiều nên sinh ra ảo giác rồi chăng?

A Lộc sau khi tỉnh lại ở rừng Sáo Ngừ, hấn vội vã chạy như ma đuổi về Điện Bạch Hạc. Vừa chạy, vừa la lên:

"Tiểu điện hạ, tiểu điện hạ, người đâu rồi.... Tiểu.."

"Ngươi cuống lên như vậy, người ngoài nhìn vào còn tưởng Điện Bạch Hạc sắp sụp đến nơi rồi đấy!"

A Lộc cứng đờ người lại, hấn chớp mắt hai cái, rụi hai cái mới hoàn hồn lại, lao tới trước người Vân Diễm, soi xét kĩ lưỡng:

"Điện hạ, người... không sao chứ? Vực tộc, bọn chúng...!"

"Ta thì có chuyện gì được!"

Vân Diễm đặt tách trà đất nung đang nghi ngút khói xuống bàn, chống tay từ tốn đứng dậy. A Lộc khi ấy mới thở phào nhẹ nhõm:

"Mới hôm qua, nô tài gặp người của Vực tộc đột nhập vào Mộc Nha, nên cứ ngỡ rằng, chúng sẽ đi hành thích điện hạ...."

"Hoang đường!"

Vân Diễm khẽ cau mày lại, phát tay áo, đi tới trước lọ tử đằng, nắn chỉnh từng cành hoa một.

"Cứ cho là bọn chúng tìm ta khiêu chiến, chẳng lẽ mình ta đâu không lại?"

Sự thực là bản thân nàng suýt bị đánh trở về nguyên hình. Loại chuyện mất mặt này, càng không thể nói ra. Chỉ tỏ làm trò cười cho thiên hạ.

"Điện hạ nói chí phải! Chỉ tại A Lộc suy nghĩ quá nhiều."

Hấn gãi đầu ngượng ngịu, xong còn có chỗ chưa tỏ, nên bẽn lẽn hỏi:

"Nhưng, việc nô tài nhìn thấy một tên Vực tộc ở rừng Sáo Ngừ chẳng nhẽ là ảo giác?"

Vân Diễm vội xua xua tay:

"Thiệt nghĩ, chắc A Lộc nguoi bị rừng Sáo Ngừ đưa vào ảo ảnh rồi! Chẳng có chuyện gì gì to tát cả. Nguoi mau lui xuống đi!"

A Lộc vâng lời, đưa hai tay đan vào nhau, gơ cao hơn đầu, hành lễ, xong thì lui về sau ba bước rồi rời khỏi thư phòng.

Vân Diễm giữ nguyên bộ mặt nghiêm túc của một vị chúa cô, cho đến khi bóng của A Lộc khuất hẳn, nàng mới thờ phào nhẹ nhõm, phất tay áo, tao nhã biến mất sau ánh sáng nhỏ lóe lên như sương.

Động Hoàng Nhai...

Bên con suối róc rách chảy, có tiếng chim hót líu lo, còn có tiếng ve kêu râm ran phát ra từ bụi tre gần đó. Có vài con chim sâu đậu trên mỏm đá trơn nhẵn, dia lông, dia cánh, con thì uống nước, soi bóng mình dưới suối.

Bất thành linh, một ánh sáng chói mang theo vàng hào quang xuất hiện giữa thác nước đang dội xuống ào ào.

"Oái!"

Vân Diễm la lên một tiếng, hai chân trượt khỏi mỏm đá nhọn, rơi tõm xuống nước. Đàn chim sâu vì tiếng động mà vỗ cánh bay toán loạn. Đàn cá chép đang nổi đuôi nhau, vì một vật thể lớn từ trên trời rơi xuống, mà hoảng sợ, quẫy đuôi điên cuồng bơi.

Vân Diễm bị đuôi cá quất tung tóe vào mặt, không thể chịu nổi nữa mà khua tay ngoi lên mặt suối. Nàng ôm lấy ngực, hít một hơi vô cùng sâu, như thể muốn nuốt trọn tinh hoa của trời đất. Thế mới nói, từ lần chịu án ở U Minh địa phủ, tu vi nàng đã thật đáng kể, đến việc xuyên không về nhà cũng không làm nổi, quả thực, quá bất tài.

"Tiểu Cửu ơi là tiểu Cửu!"

Một âm thanh ngân dài như than thở bất chợt xuất hiện. Vạt áo tơ tằm màu lục phấp phới xuất hiện ngay trước mắt, Vân Diễm ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, vừa ho vừa cất giọng đầy khinh bỉ:

"Ngũ huynh không ở điện, lo hì sự của mình, lại chạy tới đây làm gì?"

Lập tức ăn nguyên cái quạt vào vầng trán láng mịn. Vân Ninh gườm gườm nhìn Vân Diễm:

"Nha đầu nhà nguoi, đi thì không sao, hể quay về là nhắc tới chuyện cũ đích ấy!"

Vân Diễm xoa xoa cái trán đỏ tấy, nói gió:

"VẬY mà muội cứ tưởng nó mới xảy ra hôm qua!"

Rồi nàng nhích lại gần chỗ Vân Ninh đang đứng, hớn hờ kể lể:

"Khi xưa, muội chịu phạt dưới U Minh, có gặp một âm hồn cũng đang chịu thập bát hình vô cùng đau đớn. Thiệt nghĩ, tên đó hẳn là khi còn sống, đã làm lên tội ác tày trời."

Nói đoạn, Vân Diễm bày ra bộ mặt bí hiểm:

"Quả đúng là như vậy. Nghe hẳn kể rằng, vì một phút lòng tham trời dậy, đã lỡ tay giết chết thiếu gia nhà họ Bùi ở dưới chân núi Lộ Duyên!"

"Muội nói chuyện này với huynh thì có nghĩa gì!"

Vân Ninh hất vạt áo, như đang kìm nén cảm xúc.

"Huynh từ lâu, đã chẳng buồn, đề tâm đến ả tiện nhân đó nữa!"

Im lặng một hồi, dường như hẳn vẫn chẳng thể thắng được tâm trí mình:

"Có chẳng cũng chỉ là sự thương hại!"

Rồi phất tay áo lên, giữa không trung xuất hiện một luồng khí xanh nhạt, đem cả thân hình của hắn biến mất hút.

Vân Diễm bĩu môi, rũ rũ bộ áo ướt rồi mò mẫm đứng dậy.

"Đúng là hồng nhan họa thủy!"

Nghĩ tới nghĩ lui, lúc bấy giờ, Vân Diễm mới để ý đến đàn cá tung tăng bơi lội, nàng đưa chân khua nước, khiến cả đàn tách ra bơi một cách điên loạn. Có vài con vì không nhìn được, bèn bơi ra đón chân nàng. Vân Diễm bụng tức một cục mà không làm gì được, chỉ hận muốn hút cạn nước ở con suối này

để đàn cá kia khỏi kiêu ngạo mà bắt nạt nàng.

Thực, Nộ hình vu sắc, không bằng một phần của Nộ bất khả át.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Vân Diễm- Rắn Nước Và Lão Hoa Lan

Từ Đàng trước Hoàng Nhai Điện, đang độ nở hoa vô cùng sung mãn. Từng bông hoa tím tím mọc thành chùm, trải dài hai bên cửa động, nhìn vào tựa dải lụa mềm mại, tách ra từ bộ kim sa của thiếu nữ đỏ thành, sáng rực một vùng Mộc Nha.

Vân Diễm cất bước, đi tới trước cửa điện, muốn vào nhưng lại thôi. Nàng cứ như vậy cho đến hết ngày, cuối cùng, đành lui về Điện Bạch Hạc. A Lộc thấy tiểu điện hạ ử rữ trên ghế quý phi, không nén nổi tò mò, rón rén bước tới hỏi:

"Điện hạ, người có điều phiền muộn chăng?"

Vân Diễm liếc mắt nhìn A Lộc, thờ dài thườn thượt:

"Ta vừa từ điện Hoàng Nhai về! Ngoài Ngũ ca ra thì chẳng có ai ở đó!"

- Chết!

A Lộc réo lên một tiếng, mặt hần thễ hiện rõ sự áy náy:

"Nô tài quên không thưa với người, Hạc đế và phu nhân hôm nay bận tiếp một vị đại tiên trên Cửu Trùng Thiên nên sẽ đóng cửa Điện 7 ngày!"

Nghe vậy, tâm trạng của Vân Diễm trở lên tốt hẳn. Nàng ngồi thẳng người dậy:

"Ta còn tưởng phụ thân vẫn giận ta! Thì ra là bận tiếp khách!"

"Hạc Đế nào có giận điện hạ. Người thương điện hạ còn không hết."

Vân Diễm gật gù ngậm ngùi. Cha nàng trước nay chưa bao giờ giận nàng quá lâu. Bất lăm thì là chuyện từ trăm năm trước, cũng chỉ phạt nàng chịu hình ở U Minh phủ với lịch kiếp ở phạm giới thôi mà.

"A Lộc này! Vị đại tiên nào mà khiến phụ thân ta phải đích thân ra mặt tiếp đón?"

A Lộc gỡ mớ tóc xù trên đầu một lúc, thưa:

"Tâu! Nô tài nghe Từ Đàng trước điện Hoàng Nhai bảo rằng, vị đại tiên này là một trong bát tiên trên Cửu Trùng Thiên. Tụ là Đông Thiên."

"Đông Thiên?"

Vân Diễm lẩm nhẩm cái tên này trong mồm, tựa như đã nghe ở đâu đó. Nàng vắt chéo hai chân lại, tựa người lên ghế hỏi A Lộc:

"Sao ta chưa nghe Ngũ ca nhắc tới bao giờ?"

"Theo như nô tài ngóng, hình như vị đại tiên này mới từ cõi chết trở về, sau trận đại chiến với Vực Tộc!"

Trận đại chiến năm ấy với Vực tộc quả thực vô cùng tàn khốc và ác liệt. Vân Diễm còn nhớ, bước một bước, dẫm lên hai người. Thây chết la liệt trên chiến trường, có hơn một nửa bị hắc hỏa của Vực tộc thiêu rụi đến mức xương cốt cũng chẳng còn. Nhưng khi ấy, nàng chỉ thấy có 6 thượng tiên tham gia chứ đâu có thấy 8.

"Người lui xuống đi!"

Vân Diễm xua xua tay ra lệnh. Hiện tại, nàng cần được yên tĩnh. Vì mỗi lần nghĩ lại năm ấy, đầu óc lại ong lên.

A Lộc rời khỏi, Vân Diễm ngã lưng xuống, một tay chống đầu, một tay để bên hông, từ từ chìm vào trong mộng.

Gian nhà tranh tĩnh lặng, chìm trong nắng trưa vàng ươm, gay gắt của mùa hè. Thỉnh thoảng lại có vài tiếng sột soạt của đám chuột, bộ rúc rích chạy qua chạy lại. Cánh cửa tre lay lắt khe cọt kẹt mở, tiếng ve kêu râm ran ủa vào, gian nhà tối lạnh lẽo như bừng sáng lên. Tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi bước vào. Nàng thấy một bóng dáng cao ráo, mảnh khảnh tiến vào, người mang mùi hương là lạ. Y dừng lại trước mắt nàng, vạt áo màu lam khẽ lay. Y

dừng lại một lúc khá lâu, dường như không phải nhìn người trước mặt y, mà y đang do dự:

"Ngạn Vũ! Ta xin lỗi, ta cần Sa Châu của nàng...để cứu Chân Đăng!"

"Đừng mà! Từ Lang, đừng..."

A....a....a...

Sau tiếng hét đau đớn thống thiết ấy, Vân Diễm giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm trán, tay nắm chặt vạt áo lụa, người nằm co rúm trên chiếc ghế quý phi. Nàng vừa thấy đôi mắt mình bị móc ra. Nhưng người bị móc là nữ nhân tên Ngạn Vũ, chứ đâu phải nàng. Dấu sao cũng chỉ là ác mộng.

Lư trầm vẫn chậm chậm nhả hương sen tỉnh khiết ra, bên ngoài cửa sổ, trời đã ráng chiều, hoàng hôn nhuộm đỏ cả một vùng trời như tấm sa che mặt của kĩ nữ hoa lâu, vừa bí ẩn lại vừa quyến rũ đôi mắt người nhìn. Bên ngoài cửa sổ, ao sen vốn tĩnh lặng, thì "tùm!" một tiếng vang làm Vân Diễm vốn đang tương tư ác mộng, phải giật mình ngó đầu ra. Mặt nước phẳng lì xuất hiện một đợt sóng lớn, đàn cá quẫy đuôi đập nước bắn tung tóe. Đám sen hồng trong ao được một phen dúi dụi lại thành từng đám.

Vân Diễm ngửi thấy có mùi máu tanh bốc lên từ mặt nước loang lổ màu đỏ sẫm, ngay trước mắt. Nàng tức tốc lao ra khỏi động, chạy tới bờ ao, không do dự và nhảy xuống. Nước dưới đáy hầu như đục ngầu, chẳng còn trong xanh như ngày thường. Vân Diễm rẽ nước bơi về phía trước, chợt có vạt áo đen vụt qua sau lưng, nàng quay người lại ngoài đám bùn đen cùng tạp chất, chẳng còn thứ gì. Lẽ nào, nàng hoa mắt.

Vân Diễm thoáng thấy con rắn bạch đang vui mình trong bùn, cơ thể có một màu đỏ lờ mờ bốc lên. Nàng vội đưa tay gầy đám rong rêu trên người ra, đưa tay nắm lấy thân rắn, đặt vào tay áo rồi ngoi lên mặt nước.

Rắn bạch bị thương không nhẹ. Dưới bụng nó có một vết rách lớn, máu tươi cứ vậy mà chảy ra. Cầm máu cho nó xong, Vân Diễm đặt nó vào chiếc khăn bông. Nàng chọc chọc người nó:

"Rắn nhỏ à! Tạm thời mi đừng xuống nước. Kéo vết thương mừng mủ, sẽ lại rách ra."

Rắn bạch hơi ngẩn cổ, đôi mắt đỏ lòe mờ ra nhìn nàng rồi lại rúc vào khăn, lưng nó phập phồng dường như đang chìm vào giấc ngủ. Lúc này nàng mới phát hiện, đầu rắn bạch có hai cục bướng nhon nhon, cứng cứng. Chưa kể còn có hai cái râu như cá trê, nhìn tuy dị mà có chút gì đó đáng yêu.

"Cục bướng này chắc là do đám cá thần trong hồ gây ra hử? Bọn cá này...thật là, thấy không phải đồng loại của mình là dờ dờ bắt nạt!"

Dừng một lúc Vân Diễm nhấc ngón tay vuốt ve lưng rắn:

"Yên tâm! Có tỷ tỷ ở đây, đừng sợ!"

Dứt lời, nàng thoáng thấy có mùi khinh bỉ tột cùng đang bao trùm không gian trong phòng mà không rõ từ đâu.

Nàng hất xì một cái rồi xoa xoa mũi, đứng dậy thay bộ y phục ướt nhem trên người

Gió thoảng thổi lùa vào Điện Bạch Hạc, mang theo một luồng sáng xanh lam nhẹ nhẹ. Trước cửa động, một tiên nhân áo xanh phát phơ, người tỏa hương hoa lan thơm phức, khẽ khàng bước đi. A Lộc thấy người ấy bèn từ trong động chạy ra hành lễ:

"Nô tài khấu kiến Lan Nhạn Đế Quân!"

Người ấy gật đầu một cái, khuôn mặt tuấn tú kiêu ngạo tiến vào cửa động, không quên hỏi:

"Chúa Cô nhà ngươi đâu rồi? Sao ta đến nó không ra hành lễ?"

A Lộc vừa đáp lại, nào ngờ đã có giọng nói khác chen vào:

"Thật khéo, ta đang có ý định tìm người!"

Lan Nhạn cất tiếng, âm điệu chậm rãi, có chút ẻo lả, ma quái:

"Ta từ chỗ Tây Cực Lân Công về, hay tin ngươi vừa ngoi lên từ U Minh Phủ nên ghé xem cái khuôn mặt đẹp này còn nguyên vẹn không! "

Vân Diễm nhất thời câm lặng. Nàng dùng ánh mắt không mấy thiện cảm nhìn Lan Nhạn:

"Cho dù ta có bị hắc hóa của Vực tộc thiêu rụi chỉ còn xương thì bộ xương trắng ấy vẫn là hiện thân cho nét đẹp tao nhã của Hạc tộc ta!"

Lan Nhạn giật giật khóe mắt, lông tơ dựng lên:

"Đúng vậy! Cho dù hắc hóa thiêu rụi vẫn là bộ xương trắng của một con gia cầm tuyệt đẹp!"

Vân Diễm dẩu môi lên:

"Người đi mà nói câu đấy với cha ta. Xem ông ấy xử trí thế nào. Chứ ta non trẻ, không đấu khẩu được với người!"

"Haha! Vân Diễm, nhà ngươi vẫn chỉ là một đứa trẻ chưa hiểu chuyện. Ta cứ ngỡ ngươi xuống đấy phải thay đổi chút gì chứ."

Vân Diễm chẳng mấy bận tâm, chỉ cười một cái đầy tự đắc:

"Chỉ là một U Minh phủ mà làm ta thay đổi được sao?"

Lan Nhạn lắc đầu đầy ngán ngẫm:

"Ngươi quá tự cao!"

Rồi ông ta phẩy tay một cái:

"Lão tiên không đấu khẩu với ngươi nữa!"

Xong thì biến mất theo vầng sáng màu lam chói lòa. Vân Diễm cười đầy nắc nẻ, quay sang mĩa mai Lan Nhạn với A Lộc:

"Lão hoa lan ấy, tính nết xưa nay chẳng chịu thay đổi. Yêu điệu thực nữ, mặt lúc nào cũng trắng bệch, còn hơn cả bạch vô thường dưới điện U Minh. Lão đi đến đâu toàn màu mè để lừa thiên hạ đến ấy. Người thì uốn éo bước đi. Trong khi trên Thiên Giới lạnh cứng lông lại, lão ta vẫn phe phẩy quạt. Ta chẳng biết lão đang quạt cái gì nữa."

A Lộc che miệng tùm tùm cười:

"Điện hạ là đang ghen tị với vẻ đẹp kiều diễm của Lan Nhạn Đế Quân phải không?"

"Ai thèm ghen tị với cái người lưỡng tính chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vân Diễm- Động Đình Quang

Phàm, bất cứ kẻ nào trong trời đất đều có một đặc tính vô cùng khó sửa, bất kể thần tiên hay người trần mắt thịt đó là cái tính hay tọc mạch, đã sợ nhưng vẫn muốn xem, đã nguy hiểm nhưng vẫn thích dấn thân vào....

Nắng xuống trời lên sâu chót vót, khói bếp từ những hang động bốc lên nghi ngút, Mộc Nha như chìm vào trong bức tranh bức tranh sương mờ, như thực như hư, chưa kể, chốc chốc lại có một đàn tiên điều ngũ sắc cất cánh bay qua, thoắt ẩn thoắt hiện giữa những cơn mây trắng muốt vốn bị ráng chiều nhuộm đỏ rực. Giữa đàn chim ấy, các hạ có thấy một con sếu nâu đang xù lông vỗ cánh tới tập bay về điện Bạch Hạc không?

"Điện hạ!"

A Lộc hóa lại hình dạng con người, chạy tới tập vào trong động, làm vị tiên nhân đang chìm vào mộng phải thức giấc. Vân Diễm ngái ngủ vén tấm rèm châu sa lấp lánh, lộ mặt ra, giọng nói có chút cầu nhàu:

"Việc gì mà ngươi phải cuống lên như vậy?"

A Lộc thở hổn hển đáp:

"Hạc Đế và phu nhân vừa tiễn Đông Thiên Đế Quân về, đang trên đường đến thăm điện hạ."

Vân Diễm suất cần phải lười, tưởng mình nghe nhầm nên hỏi lại:

"A Lộc nhà ngươi có nhìn nhầm không vậy?"

A Lộc lắc đầu quày quạy:

"Không nhầm! Không nhầm! Có lẽ hai vị sắp tới rồi!"

Lời A Lộc vừa dứt thì bên ngoài có giọng ồm ồm truyền vào:

"Diễm nha đầu, mau ra "

Vân Diễm thất kinh, tóc sau ót dựng ngược lên. Nàng kéo A Lộc đang chuẩn bị ra mở cửa lại nói khẽ:

"Phụ thân có hỏi ta đâu thì cứ bảo ta bế quan rồi! Rõ chưa."

"Nô tài rõ rồi! Điện hạ an tâm."

Dần dò A Lộc xong, Vân Diễm chạy vù vào khuê phòng, làm phép, biến cửa thành bức tường đá. Xong thì nhảy tót lên giường trùm chăn, được một khắc, lại thò đầu ra, gọi khẽ:

"Rắn nhỏ! Rắn nhỏ..."

Chú rắn phát giác được có người gọi mình, bèn thò đầu ra khỏi chiếc mềm ấm, đôi mắt còn ngái ngủ, hướng về phía Vân Diễm. Vân Diễm che miệng nói khẽ:

"Mi tuyệt đối không được lộ diện ra biết chưa. Mẫu thân ta mà thấy mi là lên con thổ huyết đấy!"

Rắn bạch im lặng, không nói gì. Vân Diễm sợ nó nghĩ nhiều, bèn nói thêm:

"Ta không có ý chê ngoại hình của mi đâu...ừm chỉ là mẫu thân ta trời sinh rất sợ loài bò sát....mi thông cảm."

Con rắn đang nhìn nàng bằng nửa con mắt sắc lạnh, tựa muốn bấm vằm nàng ra để nặn sỏi cảo. Vân Diễm rụi rụi mắt. Nàng không nhìn lầm chứ?

Rắn bạch lại thò đầu vào chiếc mềm ấm áp.

Vân Diễm lại rúc đầu vào cục bông cứng để trốn hai vị lão bối.

Một canh giờ trôi qua, bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ khi biết nàng bế quan nên bỏ qua cho nàng? Nghĩ tới đây, nàng bèn lật chăn ra, đồng thời hô to:

"Thoát kiếp rồi!"

"E hèm!"

Có tiếng ho khẽ...

Vân Diễm như chết đứng, toàn thân cứng ngắc, nàng nhận thấy âm khí đang bủa vây bốn xung quanh.

"Phụ...phụ...thân! Mẫu...thân..."

"Giỏi lắm! Ta nuôi ngươi lớn đến chừng này, trở về nhà cũng không thềm đến bái lễ chúng ta lấy một cái! Đúng là....khụ khụ...."

Hạc Đế giận tím mặt, ngồi trên ngai điện hạ, trách tội nữ nhân đang quỳ dưới đất. Hạc phu nhân ngồi kế bên thấy phu quân sức khỏe bất thường bèn hần giọng:

"Hạc Đế! Ông bình tĩnh lại đi, kéo ảnh hưởng đến tiên thể."

"Cha! Diễm nhi xin chịu phạt. Thử mong người đừng nổi giận, ảnh hưởng đến sức khỏe."

Hạc Đế day day trán, nhìn thấy bộ mặt hai mắt long lanh, môi hơi mím lại, rung rung như sắp khóc, đành kìm nén cơn giận, xoa xoa tay:

"Ngươi ấy hả....thôi thôi, bỏ đi. Ngươi lo mà chịu nốt hình phạt cuối cùng đi. Có phạt ngươi thêm, ta cũng chẳng sung sướng gì!"

Vân Diễm bày ra bộ mặt phụng phịu, tựa như con linh cẩu của Thái Thượng Lão Quân lúc trốn xuống trần gian rong chơi, bị chủ lôi cổ về chịu phạt.

"Nhìn cái mặt nó kìa...thật giống bà không để đâu cho hết!"

Dứt lời, người nhận được cái nườm canh cáo phu nhân, bèn ho khan hai tiếng, rồi đứng dậy, phát nhẹ tay áo màu nâu đất, phong thái ung dung, đỉnh đạc, cùng chòm râu đen óng dưới cằm, muốn phản kháng thể mặt đi về uy nghiêm, gia trưởng bình sinh đã có của một vị đế vương quyền lực.

"Nha đầu nhà ngươi ở yên trong động sám hối cho ta. Chưa đến ngày trăng rằm, đừng hòng bước chân ra ngoài nửa bước!"

Xong thì quay sang nhìn phu nhân mà rằng:

"Chúng ta đi! Để tôi dìu bà!"

Ân cần, đáo để, đến thế là cùng.

Hạc phu nhân cũng phối hợp vô cùng ăn ý, bà đứng dậy, vuốt nhẹ vạt áo màu mạ cho phẳng phiu, tay phải, đặt lên tay của Hạc Đế, thư thái hưởng thụ sự

sùng ái đi ra khỏi động.

Vân Diễm vẫn còn nghe rõ mồn một, cuộc hội thoại của đôi phu thê son:

"Ông ấy hả, già rồi mà còn sến súa...."

"Thời trai tráng, tôi không ở bên để chăm sóc bà, bây giờ già rồi, bù đắp lại một chút có sao!"

"Nhắc mới nhớ, đợt Diễm nha đầu lịch kiếp an toàn trở về, tôi sẽ kiếm cho nó một mối. Trai lớn cưới vợ, gái lớn gả chồng. Gả, gả đi hết cho đỡ trật động."

"Bà nói sao thì là vậy!"

Hạc phu nhân lại nói tiếp, lần này, giọng nói đầy mùi trách cứ:

"Cũng tại ông phật Vân Diễm quá nặng, để đến tận bây giờ, nó còn chưa kiếm cho mình một nơi nương tựa!"

Hạc Đế bắt lực thờ dài:

"Tôi đâu muốn làm vậy. Nhưng không phật nó, thì làm sao ăn nói với chúng tiên trên Cửu Trùng Thiên, làm sao ăn nói với các đệ tử của phụ thân!"

"Thôi...không nhắc tới chuyện ấy nữa. Chúng ta đi!"

Hai người đi nhau ra khỏi điện Bạch Hạc, tiếng đàm thoại cũng dần bé đi, Vân Diễm chỉ nghe thấy mang máng, giọng của cha...

"Tôi ngờ lời muốn gả ái nữ cho Đông Thiên.....không biết ngài ấy có đồng ý không?"

Vân Diễm đang quỳ dưới đất, lúc bấy giờ mới thờ phào nhẹ nhõm, từ tốn đứng dậy, phui phui cát bả dính trên tấm áo lụa màu trắng, khóc dờ:

"Song phụ cũng thật là, toàn lo chuyện đâu đâu!"

A Lộc im im này giờ mới chịu mở miệng thưa:

"Gả cho Đông Thiên cũng tốt! Nô tài nghe Lan Nhạn Đế Quân nói, vị Đông Thiên này là chân thân của Hoảng họa, một trong tam hoàng ngũ đế khai sinh ra tam giới...."

A Lộc còn chưa nói xong, Vân Diễm đã dứt khoát xua xua tay:

"Đẹp đi. Ấu cũng chỉ là chân thân, có gì hiển hách đâu. Hơn thế nữa, đem con mình đi gả cho kẻ hơn nó chục vạn năm tuổi, thực, không thể chấp nhận nổi!"

"Tuy già tuổi nhưng Đông Thiên tướng mạo anh tuấn vô cùng. Chưa kể đến tu vi thâm hậu, được xếp ngang hàng với Thiên Quân, người nghĩ lại mà xem. Khó có thể kiếm được một tấm chồng như vậy..."

"A Lộc, từ bao giờ, ngươi lại khua môi múa mép, khen lên khen xuống người khác nhiều đến vậy?"

Vân Diễm cau mày lại, nhìn A Lộc bằng đôi mắt bán nghi hoặc:

"Thật không giống ngươi chút nào!"

"Điện hạ...."

A Lộc vẻ mặt đầy oan ức, vội chạy theo Vân Diễm:

"Nô tài không có ý gì khác đâu, xin người bớt giận!"

"Ta đâu có trách ngươi!"

Dứt lời, nàng quay ngoắt mặt, sai chân đi vào thư phòng. Lại còn không tức đi.

Vân Diễm trở về khuê phòng muốn lấy ít hương trầm đem đi đốt, chợt nghe trong phòng có mùi tanh thoang thoảng. Nàng lập tức phát giác, mùi ấy tỏa ra từ chiếc giỏ đựng trên bàn. Vân Diễm vội đặt lọ trầm xuống, chạy tới xem. Vừa nhìn vào giỏ, nàng đã không kìm được mà đưa tay che miệng lại, suýt khóc. Từ bụng rắn bạch xuất hiện một đường rách sâu chí mạng, máu từ đó cứ liên tục tuôn ra, ướt đầm tẩm chần lót bên dưới. Nàng hoang mang tột cùng, vội lấy ít thảo dược cầm máu cho rắn bạch, rồi chạy đi tìm cuốn Thần Y trong thư phòng. Đáng tiếc, bộ y dược này chỉ chữa được cho tiên, không thể chữa cho thú.

"Nếu ngươi có một chút tu vi như chúng ta thì tốt biết mấy... Đáng tiếc....!"

Đáng tiếc, Vân Điềm lại không nhìn ra tiên khí trên người con bạch xà này. Nó chỉ là một chú rắn màu trắng dưới phạm giới.

"Chỉ còn cách đem người đến Nhan Lan, nhờ lão giúp đỡ!"

Giỏ giếc thơm tất đầu vào đó, Vân Điềm trùm chiếc khăn lụa mới hôm nọ dệt, còn thơm mùi tơ tằm, trùm lên người bạch xà, chỉ để lộ cái đầu để nó hít thở không khí. Nàng phát nhẹ ống tay áo, một luồng sáng sáng nhìn tựa kim sa xuất hiện, trong chớp lát cả tiên lẫn rắn cùng biến mất trong không khí. Gian phòng bỗng chốc trở lại với vẻ tĩnh lặng vốn có. Gió thổi nhẹ nhàng qua cửa sổ, đem hương sen ngoài ao thổi bay tẩm rèm lụa trước am...

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Động Đình Quang

Vân Điềm áo lụa xanh mượt tay nâng chiếc giỏ bao bọc Bạch Xà, cười cân đầu vân đi tới Trúc Lâm Sơn tìm Lan Nhạn.

Mới cách rừng Trúc Lâm tám dặm, mà nàng đã thoáng thấy hương hoa thoang thoang trong không khí, vừa ngọt lại mùi thơm tao nhã. Nhưng so với mùi trên người Lan Nhạn, lại kém xa tám chín phần. Chỉ tiếc Lan Nhạn lại là thiếu niên, nếu là một thiếu nữ thì tốt biết mấy. Có lẽ lão sẽ trở tuyệt sắc giai nhân duy nhất trong Cửu Trùng Thiên.

Mới suy tư một lúc thì phía trước đã là rừng trúc rậm rạp. Giữa khu rừng là lương đình đỏ chói, nổi bật mà tách biệt với màu xanh của lá trúc. Lương đình này dựng lên từ khi Vân Điềm vẫn còn khá bé. Ngũ ca hay bế nàng tới đó chơi.

Khi ấy nàng nhìn thấy một đại tiên thân mặc chiến bào, hoàng kim chói lóa, hào khí ngất trời, nhìn qua thì thư sinh tuấn tú mà nhìn gần mới thấy đúng là đáng quân tử đầu đội trời, chân đạp đất, kiêu ngạo, thoát tục. Dù đã mấy chục vạn xuân qua đi, dung mạo của y đã gần như trở thành hư vô trong kí ức 1 vạn tuổi của nàng. Có một điều mà nàng không thể nào quên. Khi ấy vì mê món thần khí trên vai y, nàng đã bỏ cả quả tú cầu cướp được từ tay đại tiểu thư họ Mã khi cùng ngũ ca lên trốn cha hạ phạm chơi, để xông tới đu lên món thần khí kia. Y thoáng sững người, xong bật cười. Bế thốc Vân Điềm lên mà rằng:

"Người là hài tử nhà ai? Sao lại lang thang chốn hoang vu hẻo lánh này?"

Vân Điềm khi ấy mới bập bẹ tập nói, chữ được chữ không, nhất thời thấy món thần khí phát ra ánh sáng như báu vật của gia gia, bèn lấy làm thích thú không buông. Miệng muốn nói mà chỉ thốt được hai chữ:

"Lấp lánh..."

Y ngạc nhiên nhìn nàng, chỉ lên món thần khí trên vai:

"Người muốn nó?"

Vân Điềm gật đầu, hai mắt long lanh, cái miệng trồi ra hai chiếc răng cửa, nhìn như răng của Thỏ Ngọc nhà ả Hằng Nga.

"Không được!"

Hắn lắc đầu:

"Người còn quá bé để chơi!"

Vân Điềm tru cái môi ướt át không bằng lòng:

"Ta muốn!"

Rồi cố giằng cho bằng được món lấp lánh kia. Y khẽ cau mày:

"Ta nói rồi! Người không được đụng vào nó!"

"Hức..hức....oa.....oa.."

Vân Điềm tức thì khóc thét lên, nước mắt nước mũi vừa chảy, vừa bắn ra tứ phía. Sở dĩ, nàng chẳng hề muốn khóc trước mặt tên quỷ quân tử này, nhưng Lan Nhạn hồi trước đã ẵm nàng lên và răn rằng:

"Người nhan sắc cũng thuộc hạng tầm, nếu muốn mê hoặc nam nhân là điều không thể. Ta nói cho mà biết, sau này nếu người muốn một thứ gì đó, ngoài

việc ăn vạ, bướng bỉnh ra, còn phải khóc nhè thật to, rõ chưa?"

Nhưng Lan Nhạn đã sai. Tên nam nhân trước mặt chẳng hề mảnh mai dễ tâm, một tay túm lấy cổ áo Vân Điềm, kéo ra khỏi món thần khí, nhấc bổng nàng lên như nhắc một trái đào.

"Im!"

Hắn quát:

"Còn khóc nữa ta đem ngươi vất xuống hồ cho yêu quái ăn đấy!"

Vân Điềm thoáng nhìn thấy phía xa xa là hồ đào trong xanh, không một gợn sóng, tức thì nhìn y bằng con mắt khinh thường.

'Có giỏi thì đem ta vất xuống đó đi. Ta lại đi sợ mấy con ngư tinh ba đầu ấy chắc!"

Bởi vốn dĩ, lũ ngư tinh này tu vi chưa bằng một nửa của Ngũ ca nhà nàng.

"Biết sợ rồi à?"

Y bật cười thành tiếng, nào ngờ thấy cổ tay đau đau, liền nhìn sang đứa trẻ kia. Trong phút chốc, bèn thất kinh. Nó há miệng ngoạm một miếng vào cổ tay đang giữ lấy mình, hai cái răng cửa lộ ra, dớt dài từng giọt chảy thông lòng trên đó. Y nhất thời giật mình. Cho đến khi ngũ ca chạy tới, gỡ nàng ra, nàng mới thôi cắn. Còn khá nhiều việc xảy ra sau đó, nhưng khi ấy, Vân Điềm còn khá nhỏ, nên không thể nhớ xuể. Huống chi đã hàng chục vạn năm trôi qua.

Ngồi ở lương đình một lúc, chợt có thứ gì đó bay vù đến trước mặt rồi dừng lại. Thứ ấy màu xanh, mình đầy vẩy sáng óng, nó không những thấp, mà còn có cái đuôi nhìn hệt như đuôi cá chép. Nó nhìn Vân Điềm rồi toét miệng cười:

"Vân Điềm tỷ tỷ về rồi!"

Vân Điềm nhìn nó một lúc, mãi mới thốt lên một tiếng:

"Bảo Bảo, là đệ sao?"

Bảo Bảo nhỏ gật đầu:

"Vâng! Là đệ."

Vân Điềm đặt giỏ tre xuống, chạy tới nheo má Bảo Bảo, nàng xuýt xoa:

"Chà chà! Lớn nhanh quá. Sắp thành hình người rồi. Ta suýt không nhận ra đệ nữa đấy!"

Bảo Bảo bị nheo hơi đau bèn nhắm mắt, gạt tay nữ tử trước mặt ra:

""Tỷ đừng bóp má đệ nữa. Đau chết mắt!"

Vân Điềm bấu cái môi hồng hồng ươn ướt lên, tỏ vẻ vô tội:

"Đường đường là một đấng nam nhi, mới nheo một chút đã kêu đau, sau này làm sao bảo vệ nổi nữ nhân của mình?"

Bảo Bảo lập tức phản bác lại:

"Ai nói cứ là nam nhi thì không được đau. Mẫu thân nói, khi nào đệ rơi nước mắt vì nữ nhân khi ấy mới thực sự trưởng thành!"

Vân Điềm gật gù. Thật không nghĩ, bình thường nhìn phu nhân của Ngư Vương khờ khạo khạo mà lại có thể dạy con những đạo lý như vậy.

Xoạt!!!

Đương nghị dở, thì chiếc giỏ tre bỗng sột soạt. Vân Điềm chạy tới mở giỏ ra xem, máu tươi đột nhiên từ đâu bắn tới dính lên má. Nàng thét lên một tiếng, rồi nhấc bạch xà ra khỏi giỏ. Bạch xà toàn thân đầm máu, oạt sang một bên, duy chỉ có bụng thờ đều đều là chứng tỏ nó vẫn còn sống.

"Bảo Bảo, ta đi tìm Lan Nhạn một chuyến, lần sau sẽ tới chơi với đệ!"

Bảo Bảo thấy Vân Điềm xách giỏ lên, dáng điệu vội vã vô cùng, chẳng hiểu sao nó túm lấy tay áo nàng, kéo lại:

"Tỷ tỷ, lão hoa lan không ở trong núi đâu!"

Vân Điềm thoáng sững người:

"Lan Nhạn đi đâu rồi?"

"Đệ không rõ!"

Tâm nàng bây giờ thực sự đang rối như tơ vò:

"Làm sao bây giờ? Nếu không mau cứu, bạch xà e là sẽ chết mất!"

"Chúa Cô có điều phiền muộn, lão nương có thể giúp được chăng?"

"A! Mẫu thân."

Bảo Bảo vui sướng reo lên, chạy tới ôm lấy chủ nhân của giọng nói vừa rồi.

"Ra là Ngư phu nhân!"

Vân Điềm cất đi bộ mặt lo âu nọ, điềm tĩnh đan hai bàn tay vào nhau, dơ cao 15 thước, cúi đầu hành lễ:

"Lâu rồi không gặp!"

Ngư phu nhân nở nụ cười hiền từ, hành lễ lại với Vân Điềm. Bà nắm lấy tay nàng, ân cần hỏi chuyện:

"Khi này, ta thấy chúa cô đang lo lắng điều gì đó!"

Vân Điềm cười gượng, đánh lật tấm lụa đậy trên giỏ ra.

"Thật ngại quá! Bạch xà dưới hồ nhà tiểu nữ dính phải vết thương chí mạng. Nếu không chữa kịp, chỉ e..."

Ngư phu nhân thấy thân bạch xà máu loang đỏ lôm cộm cả tấm lụa, mày nhíu lại, xô thành nếp nhăn:

"Vậy chúa cô mau chữa..."

Lời còn chưa ra hết, nhìn vẻ mặt của Vân Điềm, bà lập tức hiểu ra mọi chuyện:

"Ta hiểu rồi! Là Lan Nhạn Đế Quân không có trong núi nên không có ai chữa bệnh cho nó?"

"Chính là điều mà tiểu nữ phiền muộn!"

Ngư phu nhân nhìn Vân Điềm rồi lại nhìn bạch xà đang hấp hối. Bà lặng người đi một lúc, bèn đặt tay lên vai Vân Điềm, nói khẽ:

"Còn một cách có thể chữa khỏi cho bạch xà. Có điều..."

Vân Điềm chẳng quan tâm về sau, nàng chỉ để ý về trước, hai mắt sáng lên:

"Cách gì?"

Ngư phu nhân tuy điềm tĩnh, nhưng không tránh khỏi sự thâm trầm trong đôi mắt:

"Hoa Dược Chi"

Bà nói tiếp:

"Chắc chúa cô cũng rõ nó là thứ gì!"

Vân Điềm thoáng cau mày:

"Động Đình Quang!"

Mắt phượng lại hướng ra về phía Bắc....

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tỉ Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Vân Diễm- Quái Giữ Động

Giữ bầu trời xám xịt, mây đen phủ kín, quây thành hình xoắn ốc, thỉnh thoảng thiên lôi lại đánh vài nhát, rạch một đường chết chóc xuống bên dưới, cùng tia chớp lóe sáng, khiến không khí xung quanh trở lên lạnh lẽo và heo hút. Đây là nơi hoa được chỉ có thể sống được, âu cũng là nơi chẳng kẻ nào dám đặt chân tới.

Sẽ chẳng ai biết được, từng có vị thượng tiên vì muốn cứu nữ nhân của mình mà liều mạng tới đây tìm hoa được chỉ, kết quả một đi không trở lại, đến một chút tiên khí cũng chẳng còn, hồn bay phách tán bốn phương.

Sóng vẫn đánh dữ dội vào bờ, như muốn nuốt chửng mồm đất nhô lên trước mặt nó. Gió thì rít lên từng đợt, tựa như tiếng hét ai oán từ dưới địa ngục vọng về. Phía xa xa chân trời, có một vầng hào quang lấp lánh đang tiến lại. Vân Diễm đôi chân dẫm nhẹ lên thanh Chi Thiên, dùng pháp lực điều khiển hướng đi của nó. Nàng rất hiếm khi sử dụng thần khí để làm phương tiện di chuyển. Chẳng qua, âm khí ở Động Đình Quang quá nặng, phạm, cân đầu vân không thể vào nổi, nên nàng mới phải đem bảo bối ra dùng.

Hắc phong thổi vù vù, điên cuồng gào thét bên tai. Thỉnh thoảng lại khiến thanh Chi Thiên của nàng rung lên, mất phương hướng. Đây quả thực là nơi không phải ai cũng đặt chân tới được.

Phải khó khăn lắm, tiên và rắn mới đặt chân xuống đất an toàn. Bốn bề xung quanh u ám, cỏ cây không lấy nổi một chút diệp lục, tro trọi vón vện hai màu, xám đen. Rực rỡ nhất cũng chỉ là loài mẫu đơn có màu tím than. Loài cây chủ yếu ở đây là loài dây leo, mình mọc đầy gai nhọn, thành từng bụi, cản bước kẻ đặt chân đến đây. Mới đi được một đoạn, mà tấm áo lụa xanh mượt của Vân Diễm đã rách quá nửa, như sợi tơ cột tóc, te tua bay trong gió.

"Nơi này quả là không nên ở lâu!"

Vân Diễm nói với bạch xà đang thoi thóp trong gió. Chẳng cần biết nó có nghe thấy hay không. Chi cần nỗi sợ hãi voi đi một nửa đã là may rồi.

"Ngươi gắng chịu một chút. Sẽ sớm tìm được hoa được chỉ!"

Vân Diễm tự nghĩ, chẳng hiểu sao nàng phải giúp đỡ một con bạch xà tầm thường này. Lẽ nào, xuất phát bởi lòng từ bi của bậc thánh nhân giành cho sinh linh nhỏ bé chốn phạm trần này chăng. Vân Diễm coi đó là lí do, nên lòng lại càng quyết tâm cứu bạch xà một mạng. Dẫu sao, gia gia đã từng răn dạy, không nhất thiết phải pháp lực cao cường, tu vi thâm hậu mới là tiên. Làm tiên phải đặt chữ "Tâm" lên đầu đứng song song với lòng từ bi. Khi ấy mới là một vị tiên thực thụ.

Động Đình Quang chẳng khó để tìm ra. Vượt qua hai ngọn núi, phía trước đã là hang động rộng lớn, sâu hoắm, phía bên trên, lôi đánh xuống từng quả, khiến đình động chốc chốc lại cháy lên như khói bếp tỏa ra trong làng Mộc Nha mỗi chiều tà.

Điều này khiến Vân Diễm không những không sợ, trái lại còn cảm thấy ấm áp quen thuộc như ở nhà.

Thượng tiên trên Cửu Thiên từng truyền tai nhau nói rằng, đường vào động Đình Quang còn khó gấp ngàn lần khi lội qua dòng Vong Xuyên. Ấy vậy, ngoài không khí u ám ra, chẳng còn gì đáng sợ. Mới cách cửa động hơn mười bước chân, rắn bạch đã từ trong gió chui ra, thè cái lưỡi đỏ au mầu, hai con mắt gườm gườm đến đáng sợ, liên tục nhìn về phía trước. Vân Diễm lấy làm lạ, đặt giò xuống đất, ngồi xổm nhìn bạch xà:

"Có chuyện gì với ngươi vậy?"

'Đồ ngốc! Chạy mau.'

Có tiếng nói bên tai khiến Vân Diễm thoáng chốc giật mình, ngồi bệt ra đất, mắt liên tục đảo xung quanh, cảnh giác cao độ:

" Là ai?"

Xung quanh ngoài tiếng gió rít lên thì chẳng còn tiếng nói nào.

" Lẽ nào...là ngươi?"

Nàng hồ nghi nhìn con bạch xà trước mặt, chằm chằm tiến sát lại:

" Là ngươi nói phải không?"

Vân Diễm gắng hỏi nhưng cũng đồng thời nín thở chờ đợi con rắn trước mặt cất tiếng. Nó trườn ra khỏi giỏ tre, rướn cổ lên, nhưng vừa há miệng ra....

Ầm...ầm.... ..

Dưới mặt đất đất đột nhiên có tiếng động lớn, mảng đất mềm dưới chỗ nàng đang ngồi đột nhiên rung lên bần bật, rồi rung lắc dữ dội. Vân Diễm mất đà nằm bẹp xuống dưới, chiếc giỏ tre vì dư chấn, cũng lăn theo. Nàng vội vươn người ra tóm lấy nó. May sao, không bị lọt xuống kẽ nứt xung quanh.

Rồi con dư chấn ngày một lớn, cỏ cây xung quanh, bật cả gốc, để ra bộ rễ bám đầy đất cát. Theo đó là tiếng rú điên cuồng. Cái bóng nhỏ của Vân Diễm bỗng chốc hòa vào cái bóng lớn phía trước. Tim nàng như thất lại một nhịp.

Nàng nắm chặt cái giỏ trong tay, mồ hôi trên lưng túa ra từng giọt, từng chút, từng chút một quay đầu lại, ngược mắt lên nhìn....

"Grào....ào.....!!!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Vân Diễm- Số Ta Đến Đây Dứt Rồi U?

Vân Diễm trước kia chưa từng sợ bất cứ thứ gì, ngay cả Thần Trấn ở núi Kiếm Chấn. Nhưng trước mặt nàng đây, là con yêu quái, không những xấu xí, mà còn hung tợn. Nó to ngang quả núi bên cạnh, đầu mọc cái cái sừng nhọn hoắt, tựa như rồng mà không phải là rồng, da nó sần sùi như da cóc, chỗ đỏ chỗ đen, có chỗ nứt toác ra.

Vân Diễm thoáng chốc ngẩn người, lòng dấy lên một mối lo ngại. Quái vật đây có khi nào chính là...Nàng kinh hãi thốt lên:

"Hắc Long Hòa Yêu.."

Chính là quái trấn giữ động Đình Quang, bảo vệ hoa Dược Chi mà các vị đại tiên thường hay nhắc tới.

Quái vật ngoác mồm ra gào dữ dội vào Vân Diễm, nước dớt văng tứ lung tung, miệng tỏa ra thứ mùi hôi thối, vô cùng khó ngửi. Rồi nhấc cái đuôi dài đặng đặng, vù một nhát, quất về phía nàng.

Mà Vân Diễm lúc ấy, còn chưa lấy lại tinh thần, không kịp tránh, ăn trọn cái đuôi vào bụng, toàn thân văng ra xa, va mạnh vào gốc cây phía sau. Cây gãy, người gục. Xương cốt nàng kêu rắc một tiếng.

Con yêu quái nào có chịu để yên. Nó lại gào rú lên một tiếng, nghe như là sự sung sướng, khoái cảm, khi lâu ngày mới có con mồi để nó vòn. Nó dùng tứ chi lao nhanh về phía Vân Diễm, nghe bộ răng vàng ối đầy dớt dãi.

Vân Diễm gượng dậy, mồm nhả ra ngum máu tươi, đỏ ỏm, toàn thân mềm nhũn, sức kháng cự chỉ còn lại một ít. Nàng cố gắng đưa hai ngón trỏ và giữa, chập sạt vào nhau, đưa gần tới môi, thở hắt ra một hơi, môi hơi nhếch lên:

"Niệm!"

Cây trâm trên đầu như có một cái bóng vô hình rút ra, dâng lên trước mắt nàng. Nó lơ lửng trên không trung, bọc xung quanh là một lớp thần khí màu bạc dày đặc. Nàng đưa tay lên miệng nhắm mắt vào đọc chú, tức thì tròng đôi mắt đen sì lên:

"Biến!"

Sau lớp tiên khí, nó hóa thành một thanh trường kiếm bóng nhẫy, thân kiếm trạm khắc sếu hạc vừa tinh xảo lại sống động như thật. Đây chính là Chi Thiên.

Ngay khi Hắc Long Hòa Yêu chạy rầm rầm tới, nàng dùng tiên khí điều khiển thanh kiếm đang lơ lửng, chìa mũi nhọn hướng về phía nó, lao nhanh như tên bắn. Những tường Chi Thiên với tốc độ sấm chớp như vậy, sẽ đâm xuyên qua hòng quái, nào ngờ, Hắc Long Hòa yêu còn nhanh hơn thế, nó dùng đuôi quất mạnh vào lưỡi kiếm, Chi Thiên mất hướng, bỗng chốc trở thành thanh kim loại vô dụng, cắm phập xuống đất, tiên khí trên nó tắt ngấm, như viên cùi nguội.

Vân Diễm lại tiếp tục vận khí ở tay, chút tu vi còn sót lại trong cơ thể, hi vọng có thể cứu sống nàng một mạng. Đoạn, nàng giảm nhẹ chân, bật người lên không trung, tiên khí tỏa ra màu bạc, thoát nhìn có vẻ mạnh, nhưng thực chất lại vô cùng yếu.

Phụ thần đã từng dạy nàng Hạc Chi, hi vọng có thể áp dụng lên người Hắc Long Hòa Yêu. Bằng không, nàng buộc phải dùng đến phép triệu hồi.

Bạch xà được nàng bảo vệ trong tay áo, từ khi nào đã chui ra, trườn lên vai nàng, há miệng, ngoạm một cái vào cổ. Vân Diễm đau đến điếng người, mất thăng bằng, thiếu chút nữa là rơi xuống dưới. Nhưng kì lạ thay, tiên khí trong người nàng không những giảm đi mà còn tăng lên gấp gấp bội, mang màu xám khói. Nàng ngạc nhiên bởi đây chỉ là con rắn phạm trần, lấy đâu ra tiên phép. Rồi đầu nàng hiện lên ba chữ: "Phong ấn thuật!"

Tình thế cấp bách khiến Vân Diễm không thể suy nghĩ nhiều, nàng lập tức chìa ngón tay về phía Hắc Long Hòa Yêu, một luồng khí trong suốt nhằm vào cổ nó, xuyên thủng một lỗ tròn xoe, rồi bốc khói. Hắc Long Hòa Yêu rú lên một tiếng, đau đớn trước vết thương. Đuôi của nó lại càng quất nhanh một cách điên cuồng, chẳng cần biết xung quanh có những gì. Cái đuôi không lồ cứng như đá ấy lại quất về phía Vân Diễm, nàng vì tránh không kịp, cánh tay trái bị quất trúng, kêu rắc một tiếng, con đau ập đến khiến nàng mất hết sức để trụ vững trên không, toàn thân rơi bụp xuống đất. Miệng cứ thế nhả ra ngum máu lớn, nhuộm đỏ cả vùng ngực.

Hắc Long Hòa Yêu thấy vậy, gầm lên một tiếng, chạy rầm rầm về phía nàng. Vân Diễm khi ấy bất lực gục mặt xuống, má trái chạm vào nền đất lạnh:

" Số ta đến đây là dứt sao?"

Hai mắt khẽ nhắm hờ, nàng lơ mơ thấy một vật áo đen phấp phới trước mắt, tay cầm thanh trường kiếm đen sì, che chở cho nàng. Vân Điềm khẽ cười rồi ngất lịm đi...

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Vân Điềm - Người Cứu Ta Một Mạng!

"Ngoan! Đưa tay của nàng cho ta!"

Vân Điềm ngờ nghếch tỉnh dậy, trước mắt là một nam nhân, trên người chàng ta choàng áo lụa dài đen bóng, khẽ bay, tựa như không mặc chiến bào mà vẫn uy dũng oai hùng. Mê hoặc nàng đưa tay chạm tới lòng bàn tay rộng lớn kia. Ngón tay vừa chạm vào da thịt mang hơi ấm, thì một luồng khói đen cuốn chàng ta biến mất. Vân Điềm dấu không quen hấn, tự dưng buộc miệng hét lên đầy tuyệt vọng trong vô thức:

" Tã Y!"

Nàng một lần nữa mở mắt, hơi thở đượm mùi máu tanh đã khô kết lại. Toàn thân đau nhức, đến động tay cũng khó.

" Cô nương cuối cùng cũng chịu tỉnh!"

" Đây là thực hay là hư?"

Nàng mơ màng hỏi. Người bên cạnh trả lời:

" Cô nương hẳn đã gặp phải ác mộng! Cô yên tâm, đây là thực!"

Lúc này, Vân Điềm đã đủ tỉnh táo để phát hiện ra bên cạnh còn có người tồn tại. Nàng ngoảnh mắt lại, thấy trước mắt là một chân dung nhìn quen thuộc nhưng lại chẳng biết người ấy là ai. Hấn mỉm cười với nàng đôi mắt híp lại thành đường cong đón tìm mọi nữ nhân trong trời đất. Vân Điềm tìm đập một cái buột miệng thốt lên:

" Trời ạ! Còn có người đẹp hơn Lan Nhạn ư?"

" Cô nương quen biết Lan Nhạn Đế Quân? Chẳng hay, danh tính cô nương đây....."

Vân Điềm liền ho sù sụ, thiết nghĩ :

"Nếu bây giờ ta nói thân phận của mình cho hẳn biết, có khi nào hẳn đem chuyện ta đến đây kể với lão hoa lan, khi ấy, ta không chết dưới chổi lông gà của phụ vương thì cũng chết dưới cây roi mây của Ngũ ca. Không được! "

Vân Điềm liếc nhìn xung quanh, thấy có đàn quạ bay qua, bèn nảy ra một lời nói dối nghe rất bùi tai:

" Thật ngại quá!"

Nàng ngồi thẳng dậy trả lời :

" Ta vốn chỉ là một tiểu tiên theo hầu vương mẫu nương nương, vào ngày Chúc Nữ tiên tử gặp phu quân và con trai, ta vì tò mò nên hóa thành quạ, chà trộm vào đàn chim, chẳng may bị con đầu đàn bắt được, tấn công, ta bị thương cứ thế rơi xuống hòn đảo này...hức hức..!"

Vân Điềm vừa kể lể, vừa nức cụt, thỉnh thoảng lại đưa vật áo lên che mặt, mồm nhoẻn miệng cười nham nhở. Thật chẳng ngờ, nàng đóng kịch, còn đạt hơn là gánh hát rong dưới trần gian.

Thấy nàng khóc nam nhân trước mặt có vẻ bối rối, y hơi ngượng ngạo, đưa tay vỗ vỗ bờ vai đang run rẩy.

" Vị tiểu tiên này, ngươi chớ có sợ hãi. Quái đã bị ta phong ấn lại, nó sẽ không làm hại ngươi nữa đâu!"

Vân Điềm tỏ ra yếu đuối e thẹn đáp lại:

" Cảm tạ ân nhân đã cứu mạng. Xin hỏi, danh tánh của người.. "

Nam nhân ấy nghe vậy khẽ cười :

" Ta ở Từ Đông Cung...."

Vân Diễm nghe đến Từ Đông Cung thì không khỏi giật mình. Ra là gã Đông Thiên, kẻ mà song phụ nhà nàng quyết tâm đem nàng bán đi để kết duyên hai tộc, chính là y. Thôi thì lỡ động vào kẻ tai to mặt lớn này, phải diễn cho chót.

" Tiểu tiên thất lễ, xin Đế quân trách tội!"

Đông Thiên bật cười, y đỡ tiểu tiên đang đang hốt hoảng quỳ rạp dập đầu van xin đứng dậy, mà rằng:

" Ta không trách tội ngươi!"

Vân Diễm ngược mắt lên nhìn, chột lòng có chút mê muội . Nhìn y tuy uy nghiêm lạnh nhạt, thế nhưng đôi mắt hết sức hiền dịu, kẻ nào ngốc nghếch còn ảo tưởng y đang nảy sinh tình ý với mình.

" Đa....đa....tạ Đế Quân đã tha tội!"

Nàng ngốc nghếch đáp lại, vừa đứng dậy, tứ chi lại nhói đau khiến toàn thân đổ ập xuống. Nàng sợ hãi nhắm tịt mắt lại, không dám mở vì biết gương mặt này không đập cũng nát vì đồng đá nhọn phía trước. Đông Thiên đang cười, thấy vậy vội vàng bắt lấy vai nàng, kéo lại về phía mình. Lúc này đây, Vân Diễm cảm nhận được có vòng tay đang ôm lấy vai mình. Nàng hé mắt ra, thấy gương mặt tuấn tú nọ gần ngay trong gang tấc, đang mỉm cười với mình.

" Hình như tay ngươi bị gãy?"

" Ta...ta....!"

Nàng lắp bắp rồi dùng phép bật người dậy. Loạng choạng một hồi, mới ngượng ngùng nhìn kẻ nọ:

" Tiểu tiên...không sao! Đế Quân cũng đừng nên để ý quá!"

" Ta e vết thương của ngươi cũng không nhỏ đâu!"

Y vừa nói, vừa tiến sát lại gần tiểu tiên kia, chạm lên cánh tay buông thõng bên hông. Vân Diễm lùi người lại về sau, lúng túng từ chối:

" Thấp hèn như nô tì, Đế Quân không nên bận tâm!"

Nàng toát mồ hôi trong lòng:

" Nếu để y động vào người ta, không sớm thì muộn cũng sẽ phát hiện ra sự tồn tại của Chi Thiên...không được! "

" Sao có thể nói vậy! Đường đường là Đế Quân trên Thiên Giới, lẽ nào thấy chết mà không cứu!"

Rồi y thông thả vẫy tay:

" Nào lại đây!"

" Không!"

Vân Diễm ngượng ngạo lắc đầu từ chối. Y gọi, làm nàng còn tưởng hấn đang gọi vật nuôi được cưng sủng.

" Ta....ta....xoạt!"

Vân Diễm vừa lùi vừa lắc đầu, gót chân dẫm phải vật nào đó. Nàng cúi xuống nhìn, là chiếc giỏ tre bẹp dí cùng tấm lụa óng bản quá nửa. Nàng nheo mắt nhìn kĩ, cảm thấy tâm trí mình như đã quên một việc gì đó vô cùng quan trọng. Là thứ gì?

Nàng nhìn lên Đông Thiên, rồi lại nhìn xung quanh, nàng tới hòn đảo này để tìm cỏ Dược Chi, nhưng tìm để làm gì? Đầu óc nàng ong lên, cứ mập mờ cái bóng trắng như ảo như không, tựa như đã gặp ở đâu mà chẳng hề nhớ.

Vân Diễm ôm lấy đầu:

" Ta....ta....!"

Rồi gục ngay tại chỗ. Đông Thiên thấy như từ bất tỉnh tại chỗ bèn vội vã bước tới đỡ nàng ta dậy.

" Vị tiểu tiên này! Ngươi mau tỉnh lại đi!"

" Ta...ta đang ở chốn nào đây?"

Đây chẳng phải Mộc Nha cũng chẳng phải Trúc Lâm Sơn ngập mùi hoa lan của Lan Nhạn. Vậy đây là đâu?

Vân Diễm thấy một cái bóng đen ngồi bên bờ ao, bờ vai dát ánh trăng vàng, chàng ta đang dùng ngón tay thon dài, khéo léo gảy từng dây đàn. Bài mà chàng ta tấu là khúc "Nguyệt lệ đào chi" của gánh hát nổi tiếng vùng Lộ Duyên dưới hạ giới. Khúc này vừa hay, Vân Diễm lại rất thích nghe.

"Tiểu Vũ! Mau ngủ đi. Có ta ở đây, ta sẽ đàn cho nàng ngủ!"

Chàng ta cười với Vân Diễm, gương mặt mờ nhạt mà giọng nói như thì thầm bên tai. Giọng của chàng ta nghe êm tai vô cùng.

"Ta không giỏi thể hiện tỏ cảm xúc, nhưng ta giỏi chiều chuộng nàng!"

"Tiểu Vũ, nếu nàng không mến ta, cũng không sao! Minh ta thương nàng là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Vân Diễm- Vào Phủ Đế Quân

"Ta nghe có mùi hương trầm mới đốt. Ta nghe có tiếng mài mực chậm rãi đều đều. Ta còn nghe có tiếng cuộn tre va đập vào nhau. Ta thấy chàng dần dần mờ đi trong mộng này."

Vân Diễm thở hắt ra một hơi, hai mắt mờ mờ trông trông nhìn lên thanh xà gỗ chắn ngang trần nhà. Đầu nàng lập tức nảy ra một ý niệm:

"Ta đang ở đâu?"

"Ngươi tỉnh rồi!"

Nàng thót tim theo bản năng ngồi bật dậy, phát hiện trước mặt có người. Nam nhân y phục xán thêu họa tiết hoa sen như nổi như chìm, vạt áo chỉnh tề phủ lên đầu gối, một tay tì lên mặt bàn, tay còn lại mài mực. Ấy chính là Đông Thiên. Vân Diễm tuy có chút bất ngờ, song vẫn bình tĩnh họ khan hai tiếng:

"Nô tì làm phiền Đế Quân rồi! Xin phép cáo từ."

Vân Diễm vội xuống giường, nàng tỏ ra cung kính:

"Sau này nếu có dịp, xin được báo ân!"

Đông Thiên vẫn mài mực, ánh mắt thâm trầm nhìn nàng, chợt hắt ta bật cười:

"Đông Thiên ta xưa nay vốn không muốn người khác mang ơn mình. Cho nên ngươi cứ an phận mà sống!"

Vân Diễm đầu hơi cúi, gương mặt hơi e thẹn:

"Vâng!"

Rồi mau mau lui khỏi. Nhưng chân chưa kịp đặt ra ngoài cửa, Đông Thiên, hắt lại lên tiếng:

"Có điều nếu ngươi muốn báo ơn cho ta, ta cũng không ngại nhận!"

Vân Diễm chớp mắt, nàng còn tưởng tai mình bị điếc, bèn ngoái đầu lại mà rằng:

"Ta nghe nhầm ư? Chẳng phải hồi nãy, Đế Quân nói ta không cần phải báo đáp người nữa sao!"

Đông Thiên nhìn qua là biết, hắt đang trưng bộ mặt tỏ vẻ vô tội ra:

"Ta chợt nhớ ra, tiểu đồng tử theo hầu ta đang phải chịu phạt dưới phạm giới. Mà bản thân bản tọa phải xử lý rất nhiều việc. Chi bằng, ngươi theo ta một thời gian, phụ giúp ta một số việc vặt, hẳn không phải không được!"

Ngừng một lát, thấy gương mặt cứng đờ của Vân Diễm, bèn hỏi lại:

"Ngươi nghĩ sao?"

"Thật quá đổi ghê gớm!" Vân Diễm vừa cảm thán khen ngợi, vừa tức giận đến xiết cổ đầu. Nàng tuy không phục, nhưng rồi, vẫn phải miễn cưỡng, ôm bả hờn mà gật đầu:

"Đế Quân đã ngỏ lời, nô tì không dám trái lệnh!"

Đông Thiên hài lòng mỉm cười, hần chấp tay sau lưng nhìn Vân Diễm:

"Về phía Tây Vương Mẫu, ta sẽ xin phép cho ngươi được ở lại đây để báo ân! Ngươi yên tâm. Ta không bạc ngươi đâu!"

"Đa tạ Đế Quân đã cho nô tì một cơ hội!"

Vân Diễm chửi thầm trong lòng: "Ôn của ngươi ban cho ta lớn lắm. Hừm! Ta sẽ ghi lòng tạc dạ!"

Vân Diễm sống trong phủ Đế Quân cũng ngọt ngào một tháng đời. Nàng được xếp vào ở căn phòng trống, ngay phía sau thư phòng của Đông Thiên, để tiện có việc, hần sẽ sai bảo nàng.

Ở phủ Đông Thiên, quả thực hết sức nhàn chán. Ngày ngày, nàng chỉ việc sắp xếp sách trong thư phòng, rồi lau chùi bàn ghế, kệ tủ. Xong, lại quay trở về phòng đánh một giấc.

Được một ngày trần trọc không ngủ được, Vân Diễm nhồm người dậy, xỏ đôi hài trắng vào, bước tới bên cửa sổ.

Bầu trời về đêm trên Thiên Giới quá sức lung linh, ảo diệu. Quả đúng như lời đồn vang xa. Nhất là sương mù bao phủ quanh mặt đất, thỉnh thoảng lại quần quýt lên nhành đào mọc rải rác trong Từ Đông Cung.

Phía xa xa, đứng trước cung của Nguyệt Nữ tiên tử, là một gác tía lầu son khá đồ sộ. Mái ngói đỏ chói, được ánh trăng rọi vào, dát vàng quá nửa. Nghe một vài tiếng đồng nói, đây chính là Ngọc Linh Đài, nơi cất giữ hồn phách của Mẹ Trời Nữ Oa, không một ai được phép đặt chân vào, không một kẻ dám bén mảng tới. Vì là nơi cao nhất trong Thiên Giới, nên Ngọc Linh Đài quanh năm chìm vào trong sương mù, còn mây heo hút, lạnh lẽo bao phủ, bí ẩn đến là sợ. Đền Thiên Quân còn ít khi lui đến. Có thì cũng chỉ viễn cảnh, dạo qua đó.

"Tóm lại, thiên giới cảnh sắc tuy đẹp nhưng quá đổi ảo diệu và kiêu sa. Chẳng hề mộc mạc giản dị mà chất thơ như ở Mộc Nha!"

Vân Diễm lắc đầu tặc lưỡi, đưa tách trà nóng lên môi hớp từng ngụm. Chén trà đã vơi, hơi ngửi cũng phủ đầy đôi mắt phượng, nàng ngáp một cái rồi vươn tay khép cửa lại, được lưng chừng, chợt tre động đào rung, Vân Diễm thấy có bóng người đang quay lưng về phía nàng, đứng im trên đỉnh Ngọc Linh Đài, ánh trăng càng sáng, bóng y càng đen thui, tà áo phấp phới bay, khiến y càng trở lên bí ẩn.

Lấy làm lạ, nàng bèn lên nhảy khỏi cửa, dùng thuật thời không bay tới đó. Thế nhưng, khi Vân Diễm đi tới, ngoài sương mù dày đặc cùng còn mây heo hút thôi thì chẳng hề có bóng đen nào tồn tại. Nàng đứng trên đỉnh chớp, chỗ mà bóng đen hồi nãy ở, Vân Diễm dường như đang cảm nhận được điều kì lạ nào đó mà bản thân nàng vốn không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Vân Diễm- Ta Đến Ngọc Linh Đài

Ngày hôm sau, khi tiếng keng gõ leng keng ngoài cổng trời, Vân Diễm mới chịu tỉnh mộng. Nàng vén tấm rèm lên, ngó đầu ra nhìn trời. Bữa nay, sương mù dày đặc hơn mọi ngày, tràn vào nền đất trong phòng. Nàng từ tốn bước tới bàn trà, rót lấy một ít để súc miệng. Vừa được hai chén, bên ngoài có tiếng gõ cửa:

"Vân Diễm, tì có trong đó không?"

Vân Diễm cài cào mái tóc dài chưa kịp búi gọn, tạm cài thước được trâm gài mang tai rồi vội ra mở cửa.

Một đồng tử tóc cột đuôi ngựa, mình mặc áo vải nâu, có đôi chỗ chấp vá, chân đất chạy vào thút thít khóc:

"Vân Diễm tì tì, tì giúp đệ với! "

Vân Diễm còn chưa hiểu chuyện gì, tiểu đồng tử đã tuôn một tràng cầu xin:

"Sáng nay, đệ mới ngủ quên có nửa canh giờ mà con súc sinh Hoa Mao đã lên trốn khỏi phủ. Đệ tìm quanh khu vực ngoài Cửu Trùng Thiên mà vẫn không thấy nó. Đệ phải làm sao đây. Thân phận đệ thấp kém không thể vào trong Cửu Trùng Thiên?"

"Hoa Mao? Là con gì thế?"

Cái tên này nàng chưa nghe bao giờ:

"Là sủng vật của Đế Quân. Con súc sinh ấy được ngài cứu từ Địa giới sau trận chiến với Vực tộc. Bản tính tuy không hung hãn, nhưng nó rất nghịch và

phá phách, Hoa Mao chỉ cần đi lạc, nó sẽ kêu. Tiếng kêu của nó ắt làm ảnh hưởng đến Ngọc Linh Đài. Nếu không bắt về đê sẽ bị phạt mất...oa...oa.."

Nói đến đây, tiểu đồng tử chợt òa khóc, mà quyền năng của nó chính là khóc ra biển nước. Chỉ trong một thoáng, nước đã ngập đến mắt cá chân. Thấy vậy, Vân Diễm vội đổ dành:

" Thôi nín đi! Nín đi nào."

" Cứ để như vậy, có ngày bốn chúa cô ta sẽ chết trôi trong biển nước mắt thôi! Không được!" Vân Diễm không dám mường tượng tới thảm cảnh chết tức tưởi của mình, bèn quả quyết rằng:

" Nín đi! Ta sẽ tìm cho đê!"

" Có thật không ạ?"

Tiểu đồng tử ngược đôi mắt long lanh nước lên nhìn nàng. Vân Diễm nhất thời bị vẻ đáng yêu này làm cho lu mờ con mắt, để rồi về sau này, nàng hối hận cũng chẳng kịp.

Thiên Giới không phải là nơi muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Những tiểu hoa đào trên Cửu Trùng Thiên muốn đi bất cứ đâu cũng phải được phép của Tây Vương Mẫu. Mà thân nàng đang trong vai một tiểu đồng tử, chi e không tiện đi tìm con Hoa Mao cho lắm. Suy đi tính lại một hồi, nàng quyết định dùng phép trở về với thân phận là một Đại Tiên.

Hôm nay, Cửu Trùng Thiên nhộn nhịp đến lạ thường, nghe binh lính đi tuần thì thảo với nhau rằng, Tây Vương Mẫu lệnh cho các tiểu Hoa Đào đi dâng đèn lồng, dây lụa, quét dọn khắp đường đi lối vào để tổ chức đại tiệc Bàn Đào.

Lúc bấy giờ có Vị Đại Tiên dạo ngang qua, khí chất và phong thái của nàng ta khiến đám quân binh dừng việc đang cưỡi, liếc đôi mắt nhìn sang. Một tên mạnh bạo hỏi rằng:

" Xin hỏi quý tánh của tiên cô là gì? Tại sao chúng thuộc hạ chưa từng gặp qua?"

Vị tiên cô ấy mỉm cười, tao nhã đáp lại:

" Ta ở Mộc Nha!"

Rồi từ tới vuốt tay áo đi về phía trước. Đám quân binh rù tai nhau thì thầm:

" Ta nghe nói, ở Mộc nha có vị chúa cô dung mạo tuyệt trần, cầm kì thư họa còn thạo hơn cả Thượng Thần Nữ Công."

Một kẻ khác lên tiếng:

" Ta còn nghe vị chúa cô này có tài thao lược, bày binh bố trận có thể sánh ngang với Đông Thiên Đế quân!"

Rồi con mắt của đám binh sĩ ấy chợt sáng trưng lên như đèn lồng:

" Ra là Mộc Nha Vân Diễm! Chúng ta vừa mới gặp!"

Vân Diễm nhắc cao vạt áo, bước chân thoăn thoắt in dấu khắp ngõ ngách trong Cửu Trùng Thiên, nàng vừa đi vừa lắc chuông đồng gọi Hoa Mao, thế nhưng, vẫn không thấy con súc sinh ấy chạy ra. Hơn ba canh giờ trôi qua, ngay cả Cung của Tây Vương Mẫu nàng cũng mạo phép đột nhập vào tìm, ấy vậy cũng không thấy đến một cộng lông của nó. Vân Diễm thờ hồng học, ngã lưng vào cây liễu bên hồ trắng nghỉ ngơi. Thiết nghĩ Hoa Mao không có trên Cửu Trùng Thiên, có khi nào nó hạ phạm tác oai tác quái dưới đó chăng?

Rồi ánh mắt nàng nhìn về nơi có chớp tia màu đỏ son, cao nhất trên Thiên Giới, chỉ còn nơi này là nàng chưa tìm.

" Hoa Mao! Hoa Mao!"

Ring! Ring! Ring!

Nơi Vân Diễm đang đứng là cổng vào của Ngọc Linh Đài, trước mắt nàng là ổ khóa bằng vàng và kết giới bao trùm như cái niêu đựng com, vô cùng kiên cố và vững chắc. E là có đến mười mươi con Hoa Mao cũng chẳng đủ sức phá vỡ để chạy vào bên trong.

" Meo....Meo....."

Con mắt Vân Diễm sang rực lên. Nàng nghe thấy tiếng mèo kêu từ sau cánh cổng lớn. Nàng thấy có bàn tay mèo thò ra từ khe cổng, nàng vội chạy tới, nhìn vào. Nàng bắt gặp một con mèo trắng có cái đuôi dài, giữa đầu có vết bớt nhìn ra ná đóa bi ngạn đỏ. Con mèo ngược đôi mắt lên nhìn, lúc này Vân Diễm hoàn toàn bất ngờ bởi đôi mắt đỏ đang nhìn mình. Nàng chợt nhớ tới Ngạn Mao trong truyền thuyết. Vân Diễm ngồi xuống cạnh cửa, nắm lấy cái chân trắng muốt đang cào cào, nàng nói khẽ:

" Chúng ta từng gặp nhau rồi ư?"

Hoa Mao chỉ kêu ư ừ. Vân Điềm, nàng cảm nhận được hắc khí ở Ngọc Linh Đài vô cùng nặng. Lan Nhạn từng nói rằng:

"Linh vật ở Vực tộc có thể thích nghi được môi trường mới rất nhanh. Hấp thụ tiên khí nhiều thì sẽ nhanh tu thành chính quả. Nếu đang trong quá trình tu tiên mà gặp phải hắc khí thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma!"

Nghĩ vậy Vân Điềm liền phúi mông đứng dậy, dậm chân xuyên qua màn kết giới. Nhưng chưa kịp chạm tới, toàn thân đã bị đẩy văng ra xa, cả người đụng vào cái am nghỉ chân, khiến gạch ngói đập, vỡ. Vân Điềm ôm lưng lồm khộm mò dậy, nàng ngồi xuống cánh cửa đỏ kêu than:

"Chai ôi! Cái lưng của ta, đau quá!"

Nàng thở dài thườn thượt:

"Ta già rồi sao?"

Chỉ thấy Hoa Mao đáp trả một tiếng "meo".

Nàng nhìn con mèo rồi bật cười:

"Chẳng hiểu sao ta phải cứu mi nữa!"

"Ngươi không cứu ta, ta cào rách tiên phục của ngươi!"

"Ôi!"

Vân Điềm suyt chút nữa cắn răng vào lưỡi, nàng thất kinh nhìn con mèo trước mặt:

"Súc sinh! Ngươi vừa nói chuyện ư?"

"Ai là súc sinh?"

Hoa Mao trừng đôi mắt đỏ lên nhìn nàng:

"Cẩn thận cái miệng ngươi đấy!"

Vân Điềm ôm lấy tim, nhìn Hoa Mao bằng con mắt kì lạ:

"Ngươi...ngươi...biết nói?"

"Lão dĩ nhiên là nói được! "

Hoa Mao ngồi nhồm xuống, lười nhác liếm tay. Con súc sinh này thật quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vân Điềm - Lạc Vào Không Lối Ra

Ngọc Linh Đài chìm trong sương mù, cùng cơn mây lạnh lẽo là lướt bay qua. Mấy canh giờ trôi qua, nàng vẫn ngồi nguyên tư thế thiền nhân. Chính là để vận xuôi tiên khí đã bị con Hoa Mao làm rối loạn. Mà con Hoa Mao thì cũng chịu hết nổi, bèn thò chân qua khe cửa cào cào:

"Ngươi tu đủ chưa? Đủ rồi thì mau đưa lão ra khỏi đây."

Vân Điềm hé một bên mắt liếc nhìn Hoa Mao, từ tốn đáp:

"Chưa! "

"Nơi âm khí nặng nề như vậy, làm sao mà tu được!"

"Ngươi mà nói nữa, bốn tiên mặc ngươi chết đói ở đây đấy!"

Hoa Mao nghe vậy, nghe hai cái răng nanh ra, chân lại cào cào về phía Vân Điềm:

"Nha đầu thôi! Cứ thử không cứu mà xem. Ta sẽ cào rách cái mặt kia, hủy hoại nhan sắc của ngươi, xem ngươi còn kiêu ngạo được bao lâu."

" Con mèo chết tiệt! "

Nàng trợn mắt lên, xong toàn thân tỏa ra luồng sáng nhỏ. Theo khe cửa men vào nhanh chóng. Hoa Mao nhìn vị tiên cô mạnh nhất nhì trong Cửu Trùng Thiên đang từ luồng sáng xanh bước ra, bèn buông một câu thờ dài:

" Thật tiếc cho Hạc Đế, khi có tiểu nữ ăn hại như ngươi làm con! "

Vân Diễm phui phui tay áo, đôi mắt vẫn không dừng việc trợn ngược lên nhìn con súc sinh kia. Nàng mĩa:

" Ngươi ở phủ Đế Quân không chịu an phận, lại chạy nhảy lung tung, đến một chút pháp thuật để thoát thân cũng không có, thử hỏi, ai ăn hại hơn ai?"

Hoa Mao ngoe nguẩy cái đuôi mềm mại ngoáy móng đi về phía cửa:

" Ngươi cũng vào được đây rồi! Mau đưa lão ra thôi!"

Vân Diễm bĩu môi, đi khắp Thiên Giới, có lẽ đây là con mèo hỗn nhất mà nàng từng gặp.

" Lát nữa đi xuyên qua kết giới, ta cấm ngươi động đây. Nếu không đừng mong rời khỏi đây!"

Hoa Mao liếc nhìn nàng, kêu méo một tiếng. Vân Diễm vận khí, thân hình mảnh khảnh cùng con súc sinh hóa thành một luồng sáng xanh nhạt đem theo lông vũ xuyên qua màn kết giới. Đáng tiếc, vào thì dễ mà ra thì khó. Màn kết giới không còn mỏng như trước, nó dày lên gấp bội, khiến nàng và Hoa Mao bị đẩy mạnh về phía sau.

Nàng khập khểnh nhồm dậy, cái móng cứ nhói lên từng đợt. Giờ thì hay rồi, ra không ra được lại còn mang tật vào mình. Vân Diễm bước tới bên gốc đào cách đó vài bước chân, ngồi thụp xuống thờ hỗn hên. Hoa Mao mình mẩy ướt sũng kêu meo meo, mò tới, cũng ngồi thụp xuống theo, liếm láp chân tay.

" Súc sinh! Cũng tại ngươi mà ta bị giam trong cái nơi quỷ quái này!"

" Ngươi đừng có vu khống cho người khác. Ai kêu người vào đây cứu ta làm chi!"

" Còn già mồm được à! Ai bảo ngươi chạy linh tinh để tiểu đồng tử đi tìm!"

" Nhà ngươi vất mũi chưa sạch, biết gì về chuyện của cha ông chúng ta!"

Hoa Mao nhồm dậy, hếch hếch cái mũi lên, hai tai rung rung, nhìn đáng về nó kiêu ngạo hết sức.

" Còn vài canh giờ nữa là đến đại tiệc Bàn Đào, cứ vào những ngày này, ta phải tới đây để canh giữ cho hồn phách còn sót lại của Nữ Oa không tán ra ngoài! Nhưng chẳng hiểu tại sao, hôm nay lại xuất hiện kết giới dày đặc thế này!"

Hoa Mao hướng mắt nhìn lên thứ trong suốt, mờ mờ trên đầu:

" Ngươi nhìn xem! Chính tại nó mà lão bị nhốt trong này đây."

" Nơi đây thực sự chứa hồn phách của Nữ Oa?"

Vân Diễm nghi hoặc nhìn về phía Ngọc Linh Đài, mây mù tại đó mỗi lúc một dày đặc.

Chiều tà kết thúc, màn đêm đen tĩnh mịch kéo xuống như tấm màn đen trùm lên khắp Cửu Trùng Thiên. Là nơi cao nhất của Tam Giới, chẳng ai nghĩ trên đây lại có sương mù và còn mây trời nổi. Tiếng trống trời gõ liền ba tiếng báo ngày cuối kết thúc, bước sang một ngày mới.

Có ngờ đâu, một chúa cô ăn sung, mặc sướng, thanh cao kiêu ngạo, bây giờ phải vật vờ ngủ trên cây. Hoa Mao ngáp ngáp hai cái, nó ngủ say đến mức, suýt chút nữa rớt khỏi cành. Cách nó không xa, Vân Diễm cũng đang trong tư thế im như khúc gỗ. Chỉ cần động đây hoặc ngáp mạnh, cái thân này cũng sẽ rơi khỏi cây.

" Đây súc sinh! Ngươi ngủ chưa?"

" Chưa!"

Hoa Mao đáp lại rồi ngáp ngáp thêm vài phát nữa. Cái bụng hay ăn của Vân Diễm bỗng réo lên từng đợt rồi lại quặn vào. Vì đói mà không thể nhắm mắt ngủ, cuối cùng, nàng đành ngồi dậy, hai tay vịn lấy cành cây xù xì, vươn cổ nhìn ngó xung quanh, cũng chỉ mong tìm được trái đào để ăn lót dạ.

Trời sẩm tối, từ góc ngồi của Vân Diễm có thể thấy rõ mồn một tháp Ngọc Linh Đài chói lọi che khuất một nửa ánh nguyệt kia. Được một hồi lâu, nàng thấy hơi buồn ngủ, lại ngáp một hơi rõ dài.

Gió bắt đầu nổi, khiến toàn thân đầy ớn lạnh. Nàng bất chợt ngẩng đầu nhìn, hơi thở cứng đờ. Vẫn là bóng đen đêm qua nàng bắt gặp. Cái bóng ấy sừng sững, bí ẩn và cô độc. Vạt áo của y vẫn phất phơ bay nhẹ như ngày hôm qua, thân hình của y vẫn hướng về phía nàng, nàng càng nhìn kỹ, càng cảm thấy

được cái bóng ấy đang nhìn lại nàng, rồi dùng một cái, đôi mắt y mở trừng ra, là màu đỏ của huyết tiên.

Vân Diễm nhất thời kinh hãi kêu lên, động càn khiến hoa Mao ở phía ngọn cây rớt xuống đất, không biết trời đất ở đâu mà bầu vuu. Nó kêu thất thanh vài ba tiếng rồi im im, ư ừ mang cái đầu choáng váng leo lên cây.

"Ồ cạnh ngươi, ta toàn gặp xui xẻo!"

Vân Diễm thần thò, hai mắt nàng ánh lên cái nhìn khiếp sợ:

"Ta...ta vừa thấy quý mắt đỏ ở dưới U Minh địa phủ!"

"Ngươi đói quá nên hoa mắt à! Có con quý nào dám đặt chân lên Thiên Giới? Trừ phi nó chán sống rồi! "

"Ta không hoa mắt! Ngươi xem, nó vẫn đứng ở kia kìa, trên đỉnh tòa Ngọc Linh Đài ấy!"

Hoa Mao nghi hoặc ngoảnh đầu về sau nhìn, thứ nó thấy, chỉ là ánh nguyệt chói lòa đang mỗi lúc một nhô lên. Nó quay đầu lại, nhìn Vân Diễm đầy khinh bỉ:

"Nào có con quý mắt đỏ đứng đó. Ngươi thân là Thượng Thần, mà còn sợ ma quỷ, há chẳng phải là trò đùa cho chúng tiên trên Cửu Trùng Thiên? "

"Ngươi thì biết cái gì!"

Nàng gất lên:

"Cứ thử sống với lũ quỷ ấy mà xem, ta đổ ngươi chịu được ấy!"

Phải! Sống với quỷ dưới U Minh Phủ chẳng phải chuyện dễ dàng gì cho cam. Dầu nàng có bình tĩnh nín nhịn đến mức nào thì mấy cái thứ nhốt nhát, lông lông, xanh xanh, hôi tanh của bọn chúng vẫn khiến nàng vạn lần không thể chịu được.

"Ngươi từng ở dưới đó hay sao, mà hiểu rõ thế?"

Cái giọng của con súc sinh ấy là mĩa mai hay là đang bắt ngờ đây? Vân Diễm không biết. Bởi mặt mèo thì làm sao nhìn ra cảm xúc cơ chứ.

"Ta kệ ngươi có tin hay không! Ta đi tìm hiểu rõ chuyện này. Ta không tin mắt ta bị hoa."

Vân Diễm kiên quyết muốn đi, nàng tụt khỏi cây, phui vụn lá trên y phục, quyết tâm đi. Hoa Mao cũng tụt xuống theo, dùng tay cào cào y phục của nàng:

"Ngươi định đi đâu?"

"Ta vào trong Ngọc Linh Đài!"

"Ngươi điên rồi! Ngươi có biết đấy là đâu không mà dám vào? "

Hoa Mao hốt hoảng nhảy chồm lên phía trước chặn Vân Diễm:

"Không cho ngươi vào đấy!"

"Tránh ra!"

Nàng trừng mắt, đưa chân hẩy móng Hoa Mao khiến nó lăn sang một bên, nhìn mặt nó quả quyết:

"Đừng cản đường ta! Không muốn đi thì ngươi ở đây đợi người đến cứu. Minh ta đi cũng chẳng sao."

Dứt lời, nàng nhanh chóng tiến về tòa tháp kia, Hoa Mao đứng im tại chỗ, tiếng gió rít lên từng hồi cùng tiếng ếch nhái kêu văng vẳng khiến nó mừng tượng lại cảnh con quỷ mắt đỏ đứng trên đỉnh Ngọc Linh Đài mà Vân Diễm kể. Trong thoáng chốc, lông Hoa Mao dựng ngược lên như dính phải sét của Thiên Lôi, nó vội đuổi theo, la lớn:

"Nha đầu thôi! Chờ ta với, cho ta đi cùng."

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vân Diễm - Điều Thần Bí

Suyt! Khẽ chân thôi!"

Hoa Mao run rẩy nhắc người bên cạnh, Vân Diễm gật đầu, thận trọng nghe theo. Ngọc Linh Đài đã rất lâu rồi không có ai đặt chân tới, nơi đây bụi phủ kín mọi vật, bám thành từng mảng lên bậc thềm. Mạng nhện dăng đầy cây đại thụ trước tháp. Vân Diễm đem ánh sáng nhỏ trên đỉnh ngón trỏ, đưa tới gần cánh cửa trước mặt:

"Làm sao để mở nó ra?"

"Lão không biết....Hay là thôi, bỏ qua đi! Tốt nhất không nên mạo hiểm!"

Lời vừa ra lập tức đón nhận ánh mắt sắc lạnh của Vân Diễm, Hoa Mao bèn im re. Vân Diễm thổi tắt ánh sáng trên đầu ngón tay, đứng lùi về sau nửa thước. Bàn tay phải xòe ra vận tiên khí rồi ép sát vào ổ khóa. Ổ khóa hấp thu sức mạnh rồi phát lực đẩy bay nàng và Hoa Mao ra phía sau. Nàng nhồm đậy, ôm lồng ngực ho sù sù, rồi vươn tay kéo Hoa Mao đang bị kẹt trong hốc đá bị nứt.

"Cái thứ đó, rốt cuộc luyện từ đâu mà chắc vậy? "

Hoa Mao nằm rạp xuống đất, nó chắc đau cũng chẳng kém:

"Nghe nói luyện từ đá Thanh Thạch, là mảnh vụn rơi ra trong lúc Nữ Oa luyện Thạch bổ thiên!"

Nghe vậy, Vân Diễm bèn mò tới trước cửa, sờ soạng ổ khóa ấy.

"Không có cách nào mở ra sao?"

Hoa Mao lắc đầu đáp lại:

"Ngay cả Thiên Quân còn không mở được, huống chi là ngươi! Ta bảo rồi, chỉ những khi hồn phách của Nữ Oa chịu nằm yên thì còn có cơ may phá phong ấn để tự mở!"

Nàng chán nản từ bỏ ý định phá khóa, thở dài quay lưng đi về. Được dăm bước, đằng sau có tiếng "kéo kẹt" nặng nề vang lên, một luồng gió lớn từ phía sau ào tới thổi bay đuôi tóc Vân Diễm. Nàng ngoái đầu lại nhìn. Ổ khóa Thanh Thạch khi không bị gãy. Điều này, lần cho họ muôn phần ngạc nhiên. Mà kinh ngạc nhất, vẫn là Hoa Mao. Nó bất ngờ đến mức run sợ, đôi mắt đỏ tròn xoe đến mức tròn hơn cả hột trai dính trên cây trâm của Tây Vương Mẫu.

"Nó...nó mở kia!"

"Có khi nào...."

Hoa Mao ngoạm lấy đuôi váy của nàng, xù lông lên chạy:

"Mau rời khỏi đây!"

Vân Diễm kéo nó lại, chớp mắt hỏi:

"Tại Sao? Cửa mở không phải tốt hơn à."

"Ngọc Linh Đài không phải là nơi ngươi muốn là vào được. Đã có kẻ phải trả giá bằng tính mạng rồi đấy!"

Vân Diễm khá tự tin vào quyền năng của mình. Nàng xua xua tay:

"Đã mất công tới đây, tại sao không vào đó xem thử!"

Nghe danh Nữ Oa đã lâu, mà sống đến từng tuổi này, nàng muốn được tận mắt nhìn thấy người. Dẫu sao, nàng cũng là con cháu của người mà.

"Ngươi đừng vì ngẫu hứng nhất thời mà làm càn. Để sau này hối hận cũng không..."

"Suyt!"

Nàng đặt tay lên môi:

"Ta nghe có tiếng người! "

Hoa Mao hếch hếch cái tai nhọn:

"Ngươi thần hồn lất thần tính à? Làm gì có ai!"

"Vào đây mau!"

Vân Diễm vội đá con súc sinh vào Ngọc Linh Đài, bản thân cũng vội chạy theo.

"Quái lạ! Ta vừa thấy có thứ gì đó ở đây xong."

Hai bóng người từ trên không trung bay xuống, tay mang theo binh khí. Có lẽ, họ là thiên binh đang tuần tra quanh khu vực này. Họ nhìn ngó xung quanh, người đứng bên trái nói: "Có khi nào người nhìn nhầm?"

Người bên phải lúng túng nhìn xung quanh:

"Không thể! Xưa nay bạch nhãn của ta chưa bao có vấn đề!"

"Ta nghĩ, hôm nay chắc người mệt rồi. Một nơi đây âm khí như Ngọc Linh Đài chẳng ai nhân rồi đến mức tới đây vào ban đêm đâu."

Rồi người ấy bật lên không trung:

"Đi thôi!"

Người kia nhìn một lúc, thờ dài bật lên cao, họ cùng nhau rời đi.

Lúc này, Vân Diễm đứng sau cánh cửa màu sơn nặng nề, mới thả lỏng cơ thể, buông bàn tay đang cầm mõm của Hoa Mao ra.

"Quái lạ! Sao họ có thể đi xuyên qua kết giới mà vào được trong này?"

"Người hỏi ta, ta biết hỏi ai?"

"Chẳng lẽ con súc sinh nhà người không muốn ra khỏi đây?"

Vân Diễm lừ lừ mắt nhìn Hoa Mao, con mèo ấy ngúng nguẩy cái đuôi:

"Lo cái gì! Lão tin sẽ có người đến cứu!"

"Không có thì sao! Lúc ấy có mà chết mục xương ở đây."

"Con nha đầu này! Không còn lời lẽ nào hay hơn sao?"

Nàng nhìn lên khoảng không đen kịt, cũng quên luôn việc đáp trả Hoa Mao. Bây giờ, nàng đang đứng trong tòa tháp, giương như chẳng ai dám đặt chân tới. Vân Diễm nhóm một mồi lửa trên đầu ngón tay, rọi sáng một khoảng đang đứng. Từng bức tường với tranh khắc tinh tế rần rần hiện rõ. Trước mắt nàng là một nữ tử phục y bác bi ngan trên nền lụa bạch. Người ấy đang ngồi, bên cầu ao xanh. Xung quanh là đóa sen hồng đang độ nở rộ. Tuy rằng nàng ta mắt che lụa trắng, nhưng Vân Diễm có thể cảm nhận được nét thần sầu, u uất đằng sau đó.

"Hoa Mao người nhìn xem, đây có phải Nữ Oa không?"

Hoa Mao chạy lại, chiêm ngưỡng nữ tử trên bức chạm khắc, nó lắc đầu:

"Đây không phải Oa Hoàng! Nữ tử này, lão chưa thấy bao giờ, cũng chưa thấy sử sách nào nhắc đến! "

"Kì lạ!"

Vân Diễm đưa mắt lại gần nữ tử kia, đưa tay chạm vào bức khắc:

"Chẳng hiểu sao ta thấy nữ tử này rất quen, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải!"

"Người đừng hoang tưởng nữa! Bức họa này có từ lúc ta chưa lọt lòng rồi!"

Dứt lời, Hoa Mao ngoảnh đầu rời đi. Vân Diễm nhìn sang bức họa kế bên.

Trong kí họa treo ở điện Lăng Trì dưới U Minh phủ, có hời đến chân dung của Tứ Phương Thần Quái.

Ấy là: Dực Quỷ, Cốt Thiên Mục, Hoa Tinh, Nguyệt Yêu.

Thiết nghĩ, có lẽ con rồng đen sáu đuôi trong đây có lẽ là Dực quỷ. Nhưng có một điều khiến Vân Diễm không sao hiểu nổi, đã trưng bày Dực Quỷ trong đây, tại sao ba thần quái còn lại trong đó trong đây? Nàng đưa tay chạm vào bức khắc, ánh mắt cơ hồ mê man...

"Thọ đến ngàn tuổi này, đây là lần đầu tiên lão Mao ta đặt chân được vào trong đây! Thật sáng khoái. "

Hoa Mao trong lòng háo hức lạ thường. Nó ngoe nguẩy cái đuôi, lượn hết một vòng sảnh chính. Đến góc khuất, không có ánh nguyệt, nó thấy lòng lại nôn nao, một nỗi khiếp sợ khó tả. Đùng một cái, trước mặt nó có đôi mắt đỏ ngầu, nó nghe thấy tiếng gừ gừ. Hoa Mao xù lông lên....

Vân Diễm từ đầu chí cuối, không thể rời mắt khỏi Thần Quái có vẻ hung bạo mà uy quyền thế này.

"Nha đầu cẩn thận phía sau!"

Rầm!

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Vân Diễm- Song Kiếm

Nàng nghe thấy Hoa Mao hét lớn, giật mình quay lại, chỉ cảm thấy bụng như có đá đè, toàn thân rơi rụng xuống đất, đau đến muốn ngất. Vân Diễm gượng dậy, Hoa Mao đang né từng đòn đâm như đá bổ của con vật khổng lồ.

"Đó là thứ gì vậy? "

Hoa Mao vừa né, vừa hét hoảng đáp trả:

"Ta không biết! Chưa ai từng nhắc tới việc trong tòa tháp này có quái canh giữ."

Chẳng còn thời gian để ý đến mấy việc vụn vặt, nàng lôi cây trâm trên đầu xuống niệm phép. Ấy là Chi Thiên, món thần khí theo Vân Diễm suốt một vạn năm qua. Thần khí nằm trong tay, nàng nắm lấy chuỗi kiếm, lao tới đỡ cho Hoa Mao thoát khỏi quả đâm chí mạng.

Từ lúc quen Vân Diễm cho đến giờ, nó luôn coi thường tiểu nha đầu này, thiết nghĩ, bởi nàng còn quá non trẻ. Thật không ngờ, nàng đã đạt đến cảnh giới thứ năm trong Lục Bạch thần khí. Trên Cửu Trùng Thiên, hiếm có vị Thượng tiên nào sử dụng thần khí đột phá đến cảnh giới này.

"Hoa Mao, ngươi đứng ngây ra đó làm gì, mau tránh đi!"

Hoa Mao ngơ ngẩn vội chui vào kẽ nứt trong góc tường, thò đầu ra chiêm ngưỡng trận chiến giữa tiên và yêu.

Con Quái này nghe chừng rất hung tợn và nguy hiểm. Nếu sảy tay một chút, rất có thể mất mạng như chơi. Vân Diễm về thế thủ, bắt gặp trên đầu có đé treo đuốc, bèn dậm gót nhảy lên, nàng vận Hạc Chi xuống ngón tay, rồi điểm một đường thẳng tắp, rất nhanh, đường chỉ thiên ấy xuyên qua ngực Quái, đục một lỗ sâu hoắm, tròn xoe. Quái vật rú lên một tiếng, dùng đuôi quật về phía nàng. Vân Diễm dậm lên thanh chi thiên, để thần khí đưa chủ bay sang chỗ khác. Giữa không trung, nàng điểm đường tiếp theo vào sau gáy, quái vật không ngừng gào thét điên cuồng, tứ chi đập phía này đập phía nọ, khiến bức tường kiên cố trong Ngọc Linh Đài nứt toác ra, gạch vụn rơi như tuyết.

Hiện tại, kẻ chiếm thế thượng thiên chính là Vân Diễm. Nàng khiển thần khí xuống mặt đất, ngay kẽ nứt mà Hoa Mao đang lẩn trốn, quan sát con quái vật đang mất tự chủ.

"Ngươi nói xem, nó là loại yêu quái nào?"

Hoa Mao quan sát thấy, mặc dù là quái vật, nhưng lại có chút gì đó hoàn mỹ. Da không xù xì, mặt không xấu xí, tuy có phần hung tợn, thế nhưng xét về ngoại hình, nổi trội hơn các loại quái khác rất nhiều.

"Kì thực, lão cũng không biết đây là loại gì! Thế nhưng..."

"Cẩn thận!"

Vân Diễm hét lớn, dùng gót chân đạp Hoa Mao chui vào lỗ, bản thân xoay một vòng né yêu pháp của quái. Nàng khiển thần khí đưa mình lên trên cao, quan sát.

Quái vật đau đớn gào rú rất to. Xong, toàn thân nó hắc khí vây quanh mỗi lúc một dày. Vân Diễm hít hít mũi, nàng nghe có mùi hương nồng từ đâu thoảng qua, lại thấy xung quanh Quái có tàn hoa rơi, nàng nhìn lên, trong đầu lập tức xuyên qua một ý niệm. Nàng hết vọng xuống:

"Hoa Mao, nó chính là Hoa Yêu trong Tứ Phương Thần Quái!"

Hoa Mao vội thò đầu ra đáp:

"Nếu là Hoa Yêu, ngươi nên cẩn thận hương khí trên người nó. Hương khí ấy một khi kết thành Phù Vân, sẽ khó tránh khỏi việc thần trí bị mê muội, điều khiển! "

"Làm sao bây giờ?"

"Chạy khỏi đây mau!"

Vân Diễm gạt đầu, dồn toàn bộ tiên pháp, xoay đôi bàn tay tạo thành quả cầu tròn, đẩy về phía Hoa Yêu. Dùng ba phần tu vi để điều khiển Quái, như vậy là quá đủ.

Nhân cơ hội Vân Diễm đang khống chế quái, Hoa Mao nhắm về phía cánh cửa đang khép lao ra. Quái thấy con mồi vụt khỏi tầm mắt, bèn lên con cuồng nộ, trút hết sức mạnh, như làn sóng dưới thủy cung trào lên, đánh bật kẻ đang khống chế mình. Nguồn yêu khí quá lớn khiến nàng không khống chế nổi, toàn thân bắn về phía sau, xô nứt tường.

Nàng dựng trường kiếm lên, lấy đó làm trụ để gượng dậy, gắng vận tiên pháp nhưng nguyên khí tổn thương, khiến nàng không cầm được mà phụt ra ngụm máu lớn. Bất tri, bất giác, Hoa Yêu không nhắm về phía Hoa Mao đang cạy cửa nữa, mà nó nhắm vào nơi phát ra mùi máu tanh đặc trưng của Hạc tộc tấn công. Vì tốc độ ra đòn của Hoa Yêu quá nhanh, nàng không tránh kịp, ăn trọn cái đuôi của nó vào bụng, người ngợp lẫn lóc như ông bọ, hoàn toàn mất sức kháng cự.

Ngay cả sức đề thờ cũng chẳng còn, Vân Diễm thấy mọi thứ trước mắt trở nên mơ hồ. Nàng không cam tâm để con quái trước mặt cướp đi tính mạng. Xung quanh Hoa Yêu xuất hiện một luồng khí lớn, xoay vòng như ốc xoáy, mang theo mùi hương dị thường. Đám khí ấy kết tụ thành con ốc, lao về phía nàng nhanh như vũ bão. Vân Diễm đành lòng nhắm mắt, phó mặc cho lão thiên quyết định.

"Người theo ta bao lâu, chẳng lẽ đến một yêu quái con con cũng không đánh nổi?"

Nàng ngửi thấy mùi hương trầm quen thuộc, cái mùi mà mỗi khuya xuống, nàng thường đốt cho hán đọc sách. Vân Diễm khẽ hé mắt ra, thấy trước mặt là phục y trắng trên nền chỉ thêu hoa văn nổi. Nàng bất ngờ, nhưng không còn sức thốt lên như mọi khi, chỉ ưm ừm một câu quen thuộc, mỗi lúc hán xuất hiện cứu nguy:

"Đế Quân!"

Đông Thiên nhìn nữ tử mình mấy sây sát, máu ở mũi và miệng đang bắt đầu khô lại mới biết, nàng ta đang bị nội thương nghiêm trọng. Hấn nhủ mảy, rồi quay về phía Hoa Yêu, một tay dùng tiên pháp khống chế Phù Vân của nó. Nhưng xem ra, Hoa Yêu vẫn thắng thế hơn. Phù Vân của nó có thể đẩy lùi Đông Thiên về sau, khiến hán suýt chút nữa mất đà mà ngã ngửa.

Vân Diễm bĩu môi: "Bản thân người cũng đâu địch nổi nó! Còn trách ta thực lực kém cỏi."

Dù bị thương cũng không nhẹ, Vân Diễm vẫn phải xách kiếm lên phụ Đông Thiên một tay. Dầu sao, nàng từng nợ hán một mạng, nay hán lại vì cứu mình mà đấu không lại Hoa Yêu. Nàng không vong ân bội nghĩa đến mức ấy.

"Hoa Yêu! Người chết đi."

Tiếng quát đầy mạnh mẽ từ phía sau vọng đến khiến Đông Thiên kinh ngạc quay lại nhìn. Hấn thấy tiểu đồng tử kia tiên khí ngập người, bật lên cao, đẩy tiên pháp màu xám hoắc về phía Hoa Yêu. Hấn kinh ngạc không hết.

"Hãy!"

Vân Diễm cầm Chỉ Thiên lên tấn công Hoa Yêu, nàng dùng Thập kiếm chém hai đường ngọt xót lên da quái, khiến nó không găm mà rú. Nhưng Thập kiếm chỉ có thể đã thương nó, không thể một đao giết nó. Song kiếm nàng có thể một mình sử dụng, nhưng với công lực hiện giờ, chỉ e nguy hại đến tính mạng. Nàng có chút đắn đo. Nhưng khi nhìn con quái điên cuồng, muốn ngộ sát, nàng đành cầm kiếm lên mà liều mạng. Vân Diễm khiến thanh Chỉ Thiên khiến nó bay lơ lửng trước mặt rồi nhắm mắt niệm chú.

"Biến!"

Nàng mở trừng đôi mắt ra, dùng hai ngón trỏ kết thành chữ Nhị rồi từ từ tách ra:

"Phân!"

Thanh Chỉ Thiên lập tức phân làm đôi, mang theo tiên lực cực đại, bay song song với nhau, theo hướng chỉ tay của chủ nhân, đồng loạt tấn công Hoa Yêu.

Hai thanh cùng bay, cùng chém, cùng đâm. Vân Diễm vận hết tiên pháp, bao gồm cả nội lực dồn toàn bộ về đôi tay đầy vết xước. Song kiếm tuy mạnh, nhưng độ sát thương cực hạn rất ít, nếu tu vi của người điều khiển không đủ, duy trì sẽ không được lâu. Tu vi của Vân Diễm có thể xếp hàng thâm hậu, nhưng một khắc trước đã dồn toàn bộ vào đòn tấn công cho Hạc Chi, hao mất quá nửa. Nếu bây giờ không đánh một đòn quyết định, chỉ e là giết không nổi Hoa Yêu, bản thân nàng cũng sẽ bỏ mạng tại chốn âm u này.

Nàng đưa cao hai cánh tay lên, điều khiển song kiếm, uốn lượn khéo léo trên không trung. Song kiếm lượn thành vòng tròn, mũi kiếm này bám vào chuôi kiếm kia, theo từng nhịp uyển chuyển của chủ nhân, tạo thành một khối cầu nhỏ, theo nhịp tay mỗi lúc một nhanh, dần trở thành khối khí lớn, khiến nộ phong xung quanh nổi lên cuộn cuộn. Đến Đông Thiên cũng đứng không vững, phải đứng tấn để trụ.

"Giết!"

Nàng phát đôi tay xuống, song kiếm theo đó như tên bắn, đem nguồn sức mạnh khổng lồ đáng xuống đầu Hoa Yêu, tựa như sao băng rơi. Vân Diễm thu tay về, vận công lực, rồi đẩy mạnh ra. Hoa Yêu rú lên kinh hoàng, nộ phong của nó bùng lên từ phía, khiến bức tường kiên cố như sắp vỡ tung.

Vân Diễm nghiêng răng lại, liên tục ép cho song kiếm đâm vào người quái, kinh mạch nàng đột phá đến mức tối đa, toàn thân tỏa ra tiên khí cực đại. Tim gan của nàng như xé làm trăm mảnh, một luồng nóng mặn trào lên cổ rồi tràn ra ngoài, nàng cố nén ngấm máu lại, nhưng không tránh khỏi vài giọt huyết cầu tràn qua khoe môi, rơi xuống ngực áo. Cứ như vậy, nàng sợ bản thân không trụ nổi.

"Có ta ở đây!"

Đông Thiên đứng sau lưng từ bao giờ, một tay truyền nguyên khí bù đắp công lực cho nàng.

"Mau tập trung thu phục Hoa Yêu! "

Vân Diễm trước nay chưa từng gạt đầu ngoan ngoãn trước ai, nay lại gạt đầu đầy thận trọng. Tu vi của Đông Thiên quả thực quá thâm hậu. Vừa truyền cho Vân Diễm, đã có thể dồn toàn bộ tiên pháp vào một khối cực đại.

"Da....a.....!"

Vân Diễm hét lớn, cây trâm ngọc bích cố định trên tóc gãy làm đôi, mái tóc dài theo tiên pháp bay phấp phới. Chẳng ai để đôi mắt nàng nhuộm màu đen sì, đục ngầu.

Song kiếm trong một khắc đồng loạt xoáy vào nhau, xuyên qua lớp da dày, sần sùi, phá hủy lực phủ ngũ tạng đối phương. Hoa Yêu rú lên điên cuồng, đau đớn rồi gục xuống. Mạch đập ba hồi liền tắt lịm. Nguyên khí của nó hóa thành bụi đào hoa, để lại giữa không trung là đóa mẫu đơn đen tuyền, tỏa ra thứ ánh sáng quái dị, rồi tiến dần về phía Vân Diễm, hóa thành bụi khí, cuốn vào đôi mắt nàng. Vân Diễm đến thu tay về cũng chẳng còn sức, cảm không nổi huyết cầu trào khỏi môi. Nàng mất trụ, ngã về phía trước. Đông Thiên vội thu hồi công lực, kéo nàng lại, trong một nháy mắt, đã ôm trọn nữ tử kia vào lòng.

"Ngươi không sao chứ?"

"Ta...ta..."

Hắn nhìn nàng, tuy không thể hiện rõ cảm xúc, nhưng phần nào đã nghiệm ra Đông Thiên đang vô cùng lo lắng. Vân Diễm đáp ứng được đôi, không chịu nổi bèn ngất lịm.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Vân Diễm- Đông Cung Vẳng Bóng Một Người

"Ta thực ghét lau chùi đồ đồ gốm này!"

Vân Diễm vừa bĩu môi, vừa đi đi lại lại miết giẻ lau trên bình lưu ly trong thư phòng của Đông Thiên. Đây là lần thứ ba trong ngày hắn bắt nàng chùi sạch nó. Cũng chẳng có gì to tát, chỉ là nàng lỡ tay làm gãy cái nghiên mực thôi mà.

"Ta thề, sẽ có ngày ta bắt hắn trả món nợ hành xác này!"

Vân Diễm chu mỏ lên hét. Đương lúc ấy, Đông Thiên vén rèm bước vào.

"Là ai trả ai?"

"Ngài..."

Vân Diễm kinh hãi thả bình lưu ly ra, chiếc bình rơi tự do xuống đất kêu "Xoảng" một tiếng. Vị Đế Quân mắt tròn mắt dẹt nhìn báu vật cả thiên hạ mới có một, giờ đây chỉ còn lại đồng gốm vụn, im lặng nói không thành tiếng. Nàng nhìn xuống chân rồi ngược lên nhìn hắn, cười hì hì.

Ngọc Tiểu Nhuận là tiểu đồng tử phụ trách cơm bữa, trà chiều của phủ Đế Quân, đương lúc mang trà tới cho chủ tử, có tiếng hét lớn vọng từ thư phòng vọng ra:

"Vân Diễm....!"

Tiểu tử được một phen giật mình, cả khay trà rơi xuống đất vỡ loảng xoảng.

"Cứ gần như vậy, có lẽ cả đời ta cũng đừng mong nhắc mộng ra khỏi đây! Lão thiên ơi, người muốn trêu đùa lão nương ta sao!"

Vân Diễm khóc không thành tiếng, khổ sở chát sáp ong lên bình lưu ly, vụng về gắn từng miếng vỡ, mong nó trở về hình dạng ban đầu.

Đông Thiên ngồi phía đối diện, tay cầm bút uyển chuyển từng nét vẽ trên giấy, thỉnh thoảng, hần lại ngẩng đầu lên nhìn nàng ta đang hăm hực chọc chọc vào bát súp ong, chọc đến bung bét. Không kìm được khẽ ho hai cái, hần trầm giọng gọi:

"Vân Điềm! Ngươi qua đây."

Vân Điềm chẳng buồn để tâm có người đang coi mình là sủng vật, chống tay đứng dậy, uể oải đi tới:

"Người gọi ta?"

"Lại gần đây!"

Hần chẳng buồn dòm nàng một cái, vẫn cặm cụi múa bút.

"Mài mực cho ta!"

Vân Điềm thoáng ngạc nhiên:

"Không phải chứ! Mới hôm qua ta còn làm gãy nghiền mực ngọc tịnh của người đấy!"

"Ta không bận tâm!"

Không bận tâm mà hôm nay còn phạt ta lau đi lau lại cái bình lưu ly chết dầm kia.

Vân Điềm cười tự đắc, nàng chu môi nói:

"Người không sợ ta làm vỡ lần nữa hay sao?"

Đông Thiên hơi nhếch mép cười:

"Ta sẽ cho ngươi cơ hội ngồi gần nó cùng bình gốm kia!"

Thực, bức chết ta mà. Nàng bĩu môi cảm viên đá mài mực, bắt đầu ngoáy. Nàng để ý thấy Đông Thiên đang vẽ thứ gì đó, vô cùng chăm chú, bèn buột miệng hỏi:

"Người đang vẽ thứ gì vậy?"

Hần dùng tay nhìn nàng:

"Ngươi đoán xem!"

Vân Điềm buông viên đá xuống, nhào người ra bàn xem kiệt tác mà Đông Thiên vẽ ra, chẳng may trượt tay mất đà ngã nhào vào người đối diện. Vân Điềm ngửi thấy mùi hương thanh thoát mà mỗi tối nàng mài mực cho kẻ đó đều hít phải. Mùi hương rõ hơn bao giờ hết. Mà Đông Thiên bị người kia đè lên, kinh ngạc trong thoáng chốc.

"Ngươi..."

Phụ vương, mẫu thân ơi, nha đầu muốn đào lỗ chui xuống. Nàng bặm môi ngược lên nhìn hần đầy ái ngại, muốn mở miệng xin lỗi mà bất gặp ánh mắt diu diu có chút hà khắc cũng đang nhìn mình, cái cảm giác ở vườn mẫu đơn thoáng hiện lên trước mắt nàng. Thực ám áp và gần gũi lạ thường.

"Ta..."

Xoảng!

Chiếc nghiền mực quý báu thứ hai trong ngày, bị chân của Vân Điềm gạt qua, rơi xuống đất, vỡ tan tành. Nàng muỗm mặt cúi xuống không dám nhìn hần nữa. Mau chóng lùi về phía sau an vị quý. Bầu không khí gượng gạo đến đáng sợ.

"Ta nói rồi! Làm vỡ thì tự giác gấn lại."

Xong đẩy nàng ra, đứng dậy bỏ ra ngoài. Cả thư phòng trống rỗng, ánh nến vẫn cháy chậm chậm, mình Vân Điềm ngồi đấy cả buổi, nàng ôm lấy lồng ngực đang phập phồng, không thốt lên lời.

Ai nói nàng không có cảm xúc nào. Nàng chẳng qua chỉ cố che giấu nó mà thôi.

Ta không nói đến Vân Điềm nữa. Còn một kẻ cũng đang vô cùng bối rối.

Đông Thiên đi dọc quanh hồ cá, đôi mắt nhìn xuống dòng nước sâu thăm thẳm, thi thoảng có vài con cá trê ông quẫy đuôi rẽ nước. Có vài tiểu đồng từ tay cầm lồng đèn đi tuần quanh phủ. Thấy hần, họ hành lễ, xong nhìn chằm chằm vào hần, mãi tới lúc đi hết dèo hoa viên, vẫn ngoái lại nhìn rồi ghé tai

nhau thăm thì:

"Ta có nhìn nhầm không? Chủ tử vừa cười."

"Không nhầm, không nhầm! Ta cũng nhìn thấy."

"Ta tưởng chỉ có.....!"

"Suýt! Đừng nhắc đến người đó, để chủ tử biết được là không yên đâu!"

Hơn một canh giờ trôi qua, Vân Điềm vẫn ngồi yên vị trí cũ, chỉ là đã thoát khỏi mộng tưởng vừa rồi, rơi vào trầm tư suy nghĩ. Chẳng biết từ bao giờ, đằng sau nàng đã xuất hiện bóng người:

"Muội chơi đủ chưa?"

Vân Điềm thoáng giật mình quay lại, nàng reo lên đầy bất ngờ:

"Ngũ ca!"

Vân Ninh mỉm cười xoa đầu muội muội:

"Nha đầu này cũng gan thật. Giám lâm loạn ở phủ Đề Quân!"

Vân Điềm cười hì hì, kéo hấn đến bàn trà ngồi:

"Huynh tìm muội có việc gì không? "

Nhấp một ngụm trà, Vân Ninh mới đáp lại:

"Muội đoán xem là tin gì?"

Vân Điềm nóng lòng túm lấy tay áo của hấn, nhõng nhẽo:

"Sư huynh....!"

Vân Ninh nhòm bộ dạng của muội muội, không đành lòng úp úp mở mở, đi thẳng vào vấn đề, hấn nói:

"Tam tẩu còn hai ngày nữa là lâm bồn, mẫu thân bảo ta đi tìm muội về, muội giỏi y thuật, có thể giúp tẩu ấy hạ sinh dễ dàng hơn!"

"Nhưng muội...."

"Ta biết, muội còn phải trả ơn Đông Thiên, nhưng muội biết đấy, tam tẩu sức khỏe không được tốt...."

Vân Điềm chép miệng xua xua tay:

"Thôi thôi huynh đừng nói nữa! Muội có bảo là không giúp đâu. Chỉ là, muội không biết ăn nói với tên kia sao cho phải phép!"

"Muội đang nói đến Đông Thiên?"

Vân Điềm gật đầu:"Chính hấn!"

Vân Ninh bật cười thành tiếng:

"Có khó gì! Muội là chúa cô của Mộc Nha, lẽ nào y không niệm tình!"

Vân Điềm thờ dãi:

"Vấn đề nằm ở chỗ, muội không nói thân phận của mình cho hấn biết, ca hiểu không? "

Vân Ninh nhìn nàng, hấn chép miệng:

"Muội cũng thật là...Thôi ta có cách rồi, muội cứ chuẩn bị đâu vào đó đi. Ngày mai ta tới đón!"

Vân Điềm gật đầu, Vân Ninh trong thoáng chốc đã bước vào luồng sáng trắng, biến mất trong không khí, để mình muội muội ngồi thờ dãi thườn thượt.

Vân Ninh quả là nói được làm được. Sớm hôm sau đã xuất hiện ở Đông Cung, còn dẫn theo một đoàn thiên binh đến tìm Đông Thiên. Vân Điềm còn đang ngáp ngáp dài, bước ra khỏi cửa, đã nghe thấy mấy tiểu đồng từ ghé tai nhau thì thào:

"Ta vừa thấy thượng thần Mộc Nha Vân Ninh dẫn theo thiên binh đến tìm chủ tử, không biết y muốn làm gì!"

Vân Diễm đánh rơi khăn mặt xuống đất, con mắt tròn trĩnh lên trông sợ:

"Không phải chứ! Chẳng lẽ Ngũ ca muốn khiêu chiến với Đông Thiên?"

Nàng vội vã chạy tới sảnh chính của phủ, phát hiện một tốp thiên binh mặt mày nghiêm túc tập chung thành một hàng. Đông Thiên thấy nàng, bèn gọi lại:

"Ngươi mau qua đây!"

Vân Diễm bước vào trong, thấy Vân Ninh đứng kế bên hần, đang nháy mắt với nàng.

"Quý xuống!"

Vân Diễm ngơ ngác nhìn, hần tròng mắt lên:

"Mau quỳ xuống!"

Đôi mắt ấy thật xa lạ làm sao. Chẳng lẽ, Đông Thiên biết được điều gì? Không lẽ Ngũ ca đã nói ra thân phận của nàng?

Nàng nhìn sang Vân Ninh, chỉ thấy hần lắc đầu một cái, ánh mắt ý bảo nàng hãy làm theo. Vân Diễm quỳ xuống, lúc bấy giờ, Đông Thiên mới quay sang nhìn Vân Ninh, hững hờ hỏi:

"Thượng Thần, tiểu đồng chỗ ta đã được gọi tới, ngươi có gì muốn hỏi, xin mời tự nhiên! "

Vân Ninh đi tới bên cạnh muội muội, nhìn qua nhìn lại một cách khó hiểu rồi nhìn lên Đông Thiên với vẻ mặt bất đắc dĩ:

"Nếu Đế Quân không thấy phiền, ta muốn đưa tiểu đồng này về Mộc Nha, để nhận diện kẻ đã trà trộn vào Hạc Điện!"

"Không được!"

Đông Thiên từ chối thẳng thừng:

"Tiểu đồng chỗ ta, không ai được phép đưa đi hết!"

Vân Ninh thở dài:

"Việc này đầu mình ta quyết là xong. Nó còn liên quan đến bách tính con dân của Mộc Nha. Nếu không tìm ra gián điệp, Mộc Nha sẽ không được ngày yên ổn. Chưa hết, tiểu đồng từ này hôm ấy đi ngang qua Mộc Nha, đã tận mắt chứng kiến có kẻ hành thích muội muội ta, hại muội ấy đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh. Ta bắt được năm kẻ tình nghi nhưng không biết là kẻ nào mới là sát thủ, lại càng không thể giết hết bọn chúng, ngươi nói xem ta nên làm thế nào?"

Đông Thiên nhìn Vân Diễm, ánh mắt nghi hoặc:

"Ngươi nói xem..."

Giờ thì Vân Diễm đã hiểu ra màn kịch mà Ngũ ca nhà nàng dựng lên, bèn phối hợp vô cùng ăn ý:

"Bẩm chủ tử, là thật ạ! Hôm ấy, nô tỳ đi mua ít quế hương về làm hương liệu, chẳng ngờ lúc qua rừng Sáo Ngừ, thấy mấy kẻ yêu không ra yêu, tiên không ra tiên tấn công vị tiên cô ấy. Nô tỳ hoảng sợ quá nên bỏ chạy, suýt bị chúng lấy mạng."

Đông Thiên nhìn nàng một lúc khá lâu mới xua xua tay:

"Đi đi! Ta không quản."

Vân Ninh gạt đầu hài lòng, đan hai tay lại vào nhau hành lễ:

"Cáo từ!"

Rồi nhàn nhả dẫn tốp thiên binh rời khỏi sảnh chính. Vân Diễm phui bụi trên phục y rồi chạy theo, vừa ra đến cửa liền bị Đông Thiên gọi lại. Hần rời khỏi Đế tọa, đi tới cạnh nàng, trầm giọng nhắc nhở:

"Ngoài Thiên Cung ra, nơi nào cũng là nguy hiểm. Ngươi xuống đó rồi, hãy tự bảo toàn tính mạng. Cũng đừng gây họa. Cảm lấy nó...."

Hần đặt vào lòng bàn tay của nàng chiếc lá trúc cuộn tròn:

"Gặp nguy hiểm, ngươi hãy thổi nó. Ta sẽ tới!"

Vân Diễm nói ống lá trúc vào sợi dây truyền đeo trên cổ, cười với hân:

"Ta biết rồi. Người đừng lo!"

Đông Thiên gật đầu, quay trở về Đế tọa:

"Đi đi!"

"Cáo từ!"

"Lúc này, còn tưởng Đông Thiên biết thân phận của mình rồi chứ!"

Vân Diễm đi kề bên Vân Ninh, miệng cười tươi rói:

"Không thể ngờ huynh lại nghĩ ra chiêu trò này. Thế mà cũng qua được mắt của hân!"

Vân Ninh lắc đầu, gương mặt không còn gì để nói. Đành giải thích:

"Dù sao cũng là thê tử tương lai của mình, chẳng lẽ hân nỡ lòng bỏ mặc!"

Vân Diễm nghe vậy lòng có chút khó chịu:

"Nếu Mộc Nha ta không có hôn ước với hân, liệu hân có đồng ý để tiểu đồng bên cạnh xuống..."

Vân Ninh dường như hiểu muội muội muốn nhắc đến điều đó bèn đáp lại:

"Dĩ nhiên là không! Đông Thiên, hân vốn là kẻ không màng thế sự. Chẳng qua dính phải cái nợ là liên hôn nên đành phải làm vậy. Nếu không, cho dù hôm nay có mời Thiên Quân đến nói giúp cũng đừng mong hân hồi tâm chuyển ý."

Ta sao lại phải buồn chứ. Vân Diễm thấy có chút hụt hẫng. Hân là vì liên quân Hạc tộc và Long tộc nên mới chịu gả cho nàng.

Vân Diễm cảm cây sáo lá dương lên cao ngất nghia, đương lúc ấy, đi qua một tốp tiểu hoa đào, Vân Ninh bên cạnh gật đầu với tiên tử kia đầy khách sáo rồi kéo Vân Diễm đang say mê nhìn sáo lá trúc rồi đi. Vị tiên tử ấy được vài bước chân, chợt dừng lại, quay ra nhìn Vân Diễm, xong ánh mắt có chút không cam, vẫn đành đi tiếp.

Đông Cung chìm trong tịch mịch, mình hân ngồi yên vị trên Đế tọa, tới lúc không chịu nổi nữa, ôm một bên tai lăn đùng xuống đất, trông vô cùng đau đớn. Có người chạy tới, nâng vai hân lên, lay lay gọi:

"Đông Thiên..."

"Ngươi..."

"Đông Thiên, tai chàng chảy máu rồi. Tại sao chàng lại cắt đi sợi kinh mạch của mình....lẽ nào..."

Người ấy buông Đông Thiên ra, sát khí đầy người. Đông Thiên giữ lấy tay người ấy, lắc đầu:

"Không được đụng đến nàng!"

"Chàng bỏ ta ra! Để ta đi lấy lại nó..."

"Nếu ngươi còn muốn ta nhìn mặt, tốt nhất...không được đụng đến Diễm nhi!"

Người ấy quốc sắc thiên hương, người ấy khuynh nước khuynh thành, rốt cuộc có còn vị trí trong mắt hân như xưa? Nàng ta bắt lực rơi lệ.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Vân Diễm- Tiểu Bất Hối

Quãng đường từ Thiên Cung về đến Mộc Nha, chừng cũng hết một ngày trời. Vân Diễm cùng Vân Ninh vừa đặt chân đến Hoàng Nhai điện, đã có mấy thị tỳ hốt hoảng chạy ra bẩm báo:

"Ngũ vương, chúa cô, tam nương sinh non, đang mất rất nhiều máu. Phu nhân cho gọi hai người vào mau!"

"Tam tẩu sinh non!"

Vân Điềm hốt hoảng, xong vội vã chạy vào. Chưa đến cửa, đã nghe tiếng hét đau đớn vọng ra. Tam ca của nàng mồ hôi chảy tòng tòng, liên tục đi qua, đi lại trước cửa phòng, cứ hễ thấy tỳ nữ bê chậu nước loang lổ máu ra, lại kéo sang một bên tra hỏi. Vân Điềm vội can ca ca lại:

"Huynh bình tĩnh đi. Huynh giữ họ lại như vậy, sẽ làm gián đoạn việc đỡ đẻ!"

"Cứu nha đầu!"

Con mắt của Vân Thanh sáng rực lên khi thấy sự muội trở về:

"Mau, mau vào. Thuyền nhi đang cần muội giúp!"

Vân Điềm cố trấn an ca ca, lòng cũng thầm mong bản thân có thể giúp tam tẩu vượt qua khổ ải này.

"Quân khôn nạn! A...Vân Thanh, Vân Thanh đâu? Bà đẻ con, sao mày dám vắng mặt....a....trời đất thiên địa ơi, Lý Thuyền ta cả đời này không bao giờ muốn đẻ con nữa, a....bà rửa người chết đi, Vân Thanh, bà đẻ xong bà thế sẽ đẻ cổ mày ra đánh cho mày không ngóc đầu lên được..."

Vừa đẩy cửa bước vào, nàng lập tức hứng trọn một tràng chửi rủa. Mà người bị chửi lại là kẻ đang lo đến sốt ruột ngoài kia. Nàng xoa xoa đồng da gà đang nổi trên người. Chà...bình thường Lý Thuyền dịu dàng, nhẹ nhàng là vậy, đến lúc lâm bồn quả là Bà La Sát tái thế.

Mẫu thân nàng chạy đôn chạy đáo, hết lấy khăn khô, lại chạy tới lau mồ hôi cho nàng dâu mệnh khổ này. Thấy tiểu nữ nhà mình về, cũng chẳng buồn để ý, chỉ thúc giục cô mau chóng rửa tay vào giúp Lý Thuyền sinh con.

Lý Thuyền xem chừng sắp kiệt quệ sức lực, tiếng hét không còn lớn như lúc trước. Vân Điềm cũng chẳng lơ giương mắt lên nhìn, nàng đỡ lấy chậu nước nóng từ tay tỳ nữ vừa bung tới, đổ hết lọ được liệu điều chế trên đường về vào đó. Nước bốc lên làn khói hồng, Vân Điềm lấy gáo múc nước ra, nâng đầu Lý Thuyền dậy, ép nàng ta ta uống hết. Cảnh tượng ấy, khiến đám tỳ nữ vừa kinh khiếp vía, lại vừa mong đợi thuốc đó có thể giúp phu nhân nhà họ qua được cơn đau chí mạng.

Lý Thuyền uống thuốc, nửa canh giờ sau, từ kẽ chân rơi ra cục máu đỏ ỏm. Lý Thuyền không trụ nổi, bất tỉnh tại chỗ. Ai nấy đều hoang mang tột cùng. Bà đỡ mồ hôi toát như mưa hô lên ầm ỹ:

"Người đâu, người đâu, không xong rồi! Lý nương băng huyết rồi."

Vân Thanh đứng bên ngoài hốt hoảng muốn đẩy cửa vào xem, Vân Ninh thấy thế can y lại, lắc đầu:

"Không được! Huynh bình tĩnh lại đi. Có Điềm nha đầu trong đó..."

Vân Thanh gạt tay hấn ra, gất lên:

"Có nó thì đã sao nào? Đệ có chắc nó sẽ giúp tiểu Lý vượt cạn được không?"

"Oe! Oe! Oe..."

Lời y vừa dứt, bên trong truyền ra tiếng khóc the thé của trẻ nhỏ mới lọt lòng. Vân Thanh sửng lại, gương mặt y chợt vỡ òa trong hạnh phúc, vui sướng:

"Con ta, con của ta chào đời rồi..."

Vân Ninh tuy cũng lấy làm mừng theo, nhưng hấn không chấp nhận kiểu coi thường người khác của Vân Thanh, hấn nói:

"Sư huynh, giờ thì sao? Huynh còn coi thường Cửu muội nữa không? "

Vân Thanh chỉ biết cân nín, lặng lẽ đợi nô tỳ bế con ra cho mình.

Vân Điềm thu hồi pháp lực lại, bật cười nhìn đứa bé đỏ hỏn, nhóp nhép, được mẫu thân cẩn thận tắm trong nước hồ Kim Tuyền, lòng thấy vui mừng khôn siết. Nàng đi tới cạnh Lý Thuyền, nắm lấy tay nàng ta:

"Chúc mừng tỷ! "

Lý Thuyền mệt mỏi nhìn nàng, gật đầu. Vân Điềm đứng dậy, nói với Hạc phu nhân:

"Con đi sắc thuốc! Mẹ bé Tiểu Bát Hồi ra cho tam huynh đi."

"Tiểu Bát Hồi?"

Hạc phu nhân ngạc nhiên hỏi. Vân Điềm gật đầu:

"Thằng nhóc này khó lắm mới đẻ ra được, gọi nó là tiểu Bát Hồi chứ có sai!"

Hạc phu nhân cũng cho là đúng, gật đầu tán thưởng:

"Được rồi! Mau đi đi."

Hồ Kim Tuyền nằm sau Điện Bạch Hạc, quanh năm vẫn tám màu nổi bật, lấp lánh đến không thể tưởng tượng. Nàng nhìn về chiếc cửa sổ đang mở, rèm vẫn đang bay phấp phới, chợt thấy nhớ khuê phòng của mình đến lạ thường.

Nàng vén tay áo, cúi xuống hồ múc một gáo nước, bỗng dưng thấy đau đầu chóng mặt vô cùng. Vừa đứng dậy, đã không trụ được mà khụy xuống. Có lẽ tác dụng phụ của linh chú kia quá mạnh, đã hút cạn hai vạn năm tu vi của nàng.

Vân Diễm cố chống chọi với cơn đau dữ dội, nhưng chỉ kịp nghĩ đến đó, đã không chịu nổi, gục đầu tại chỗ, gáo nước trên tay đổ xuống, nằm lăn lóc, dừng lại ở mũi giày đen vừa rảo bước đến. Y nhặt gáo nước lên, đem cất gọn lên chiếc vại sứ cạnh hồ, rồi nâng người Vân Diễm dậy, bế nàng đi khỏi đó.

Giữa bầu trời trong vắt, bãi cỏ xanh mơn mơn, không khí thoảng mùi lan hồ điệp.

Y một thân hắc phục đen tuyền, mái tóc lung lay theo gió, chậm rãi ôm nàng trong tay, nhìn nàng, môi nhếch lên mỉm cười:

"Vân Diễm, cho dù kiếp này ngươi không biết ta là ai, nhưng...kiếp sau, ta nhất định sẽ khiến ngươi biết ta, nhớ ta và.....chịu gả cho ta....!"

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Vân Diễm - Trần Gian Mùa Lễ Hội

Ngày hôm sau, khi tiếng keng gõ leng keng ngoài cổng trời, Vân Diễm mới chịu tỉnh mộng. Nàng vén tấm rèm lên, ngó đầu ra nhìn trời. Bữa nay, sương mù dày đặc hơn mọi ngày, tràn vào nền đất trong phòng. Nàng từ tốn bước tới bàn trà, rót lấy một ít để súc miệng. Vừa được hai chén, bên ngoài có tiếng gõ cửa:

"Vân Diễm, ti có trong đó không?"

Vân Diễm cài cào mái tóc dài chưa kịp búi gọn, tạm cài thước được trâm gài mang tai rồi vội ra mở cửa.

Một đồng tử tóc cột đuôi ngựa, mình mặc áo vải nâu, có đôi chỗ chấp vá, chân đất chạy vào thút thít khóc:

"Vân Diễm tí tí, tí giúp đệ với! "

Vân Diễm còn chưa hiểu chuyện gì, tiểu đồng tử đã tuôn một tràng cầu xin:

"Sáng nay, đệ mới ngủ quên có nửa canh giờ mà con súc sinh Hoa Mao đã lên trốn khỏi phủ. Đệ tìm quanh khu vực ngoài Cừ Trùng Thiên mà vẫn không thấy nó. Đệ phải làm sao đây. Thân phận đệ thấp kém không thể vào trong Cừ Trùng Thiên?"

"Hoa Mao? Là con gì thế?"

Cái tên này nàng chưa nghe bao giờ:

"Là sủng vật của Đế Quân. Con súc sinh ấy được ngài cứu từ Địa giới sau trận chiến với Vực tộc. Bản tính tuy không hung hãn, nhưng nó rất nghịch và phá phách, Hoa Mao chỉ cần đi lạc, nó sẽ kêu. Tiếng kêu của nó ắt làm ảnh hưởng đến Ngọc Linh Đài. Nếu không bắt về đệ sẽ bị phạt mất...oa...oa..."

Nói đến đây, tiểu đồng tử chợt òa khóc, mà quyền năng của nó chính là khóc ra biển nước. Chỉ trong một thoáng, nước đã ngập đến mắt cá chân. Thấy vậy, Vân Diễm vội đổ dành:

"Thôi nín đi! Nín đi nào."

"Cứ để như vậy, có ngày bốn chúa cô ta sẽ chết trôi trong biển nước mất thôi! Không được!" Vân Diễm không dám mường tượng tới thảm cảnh chết tức tưởi của mình, bèn quả quyết rằng:

"Nín đi! Ta sẽ tìm cho đệ!"

"Có thật không ạ?"

Tiểu đồng tử ngược đôi mắt long lanh nước lên nhìn nàng. Vân Diễm nhất thời bị vẻ đáng yêu này làm cho lu mờ con mắt, để rồi về sau này, nàng hối hận cũng chẳng kịp.

Thiên Giới không phải là nơi muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Những tiểu hoa đào trên Cửu Trùng Thiên muốn đi bất cứ đâu cũng phải được phép của Tây Vương Mẫu. Mà thân nàng đang trong vai một tiểu đồng tử, chỉ e không tiện đi tìm con Hoa Mao cho lắm. Suy đi tính lại một hồi, nàng quyết định dùng phép trở về với thân phận là một Đại Tiên.

Hôm nay, Cửu Trùng Thiên nhộn nhịp đến lạ thường, nghe binh lính đi tuần thì thảo với nhau rằng, Tây Vương Mẫu lệnh cho các tiểu Hoa Đào đi dâng đèn lồng, dây lụa, quét dọn khắp đường đi lối vào để tổ chức đại tiệc Bàn Đào.

Lúc bấy giờ có Vị Đại Tiên dạo ngang qua, khí chất và phong thái của nàng ta khiến đám quân binh dừng việc đang cưỡi, liếc đôi mắt nhìn sang. Một tên mạnh bạo hỏi rằng:

" Xin hỏi quý tánh của tiên cô là gì? Tại sao chúng thuộc hạ chưa từng gặp qua?"

Vị tiên cô ấy mỉm cười, tao nhã đáp lại:

" Ta ở Mộc Nha!"

Rồi từ tối đuôi tay áo đi về phía trước. Đám quân binh rù tai nhau thì thầm:

" Ta nghe nói, ở Mộc nha có vị chúa cô dung mạo tuyệt trần, cầm kì thư họa còn thạo hơn cả Thượng Thần Nữ Công "

Một kẻ khác lên tiếng:

" Ta còn nghe vị chúa cô này có tài thao lược, bày binh bố trận có thể sánh ngang với Đông Thiên Đế quân!"

Rồi con mắt của đám binh sĩ ấy chợt sáng trưng lên như đèn lồng:

" Ra là Mộc Nha Vân Diễm! Chúng ta vừa mới gặp!"

Vân Diễm nhắc cao vạt áo, bước chân thoăn thoắt in dấu khắp ngõ ngách trong Cửu Trùng Thiên, nàng vừa đi vừa lắc chuông đồng gọi Hoa Mao, thế nhưng, vẫn không thấy con súc sinh ấy chạy ra. Hơn ba canh giờ trôi qua, ngay cả Cung của Tây Vương Mẫu nàng cũng mạo phép đột nhập vào tìm, ấy vậy cũng không thấy đến một cọng lông của nó. Vân Diễm thở hồng hộc, ngã lưng vào cây liễu bên hồ trắng nghỉ ngơi. Thiết nghĩ Hoa Mao không có trên Cửu Trùng Thiên, có khi nào nó hạ phạm tác oai tác quái dưới đó chăng?

Rồi ánh mắt nàng nhìn về nơi có chóp tía màu đỏ son, cao nhất trên Thiên Giới, chỉ còn nơi này là nàng chưa tìm.

" Hoa Mao! Hoa Mao!"

Ring! Ring! Ring!

Nơi Vân Diễm đang đứng là cổng vào của Ngọc Linh Đài, trước mắt nàng là ổ khóa bằng vàng và kết giới bao trùm như cái niêu đựng cơm, vô cùng kiên cố và vững chắc. E là có đến mười mười con Hoa Mao cũng chẳng đủ sức phá vỡ để chạy vào bên trong.

" Meo....Meo....."

Con mắt Vân Diễm sang rực lên. Nàng nghe thấy tiếng mèo kêu từ sau cánh cổng lớn. Nàng thấy có bàn tay mèo thò ra từ khe cổng, nàng vội chạy tới, nhìn vào. Nàng bắt gặp một con mèo trắng có cái đuôi dài, giữa đầu có vết bớt nhìn na ná đóa bi ngạn đỏ. Con mèo ngược đôi mắt lên nhìn, lúc này Vân Diễm hoàn toàn bất ngờ bởi đôi mắt đỏ đang nhìn mình. Nàng chợt nhớ tới Ngạn Mao trong truyền thuyết. Vân Diễm ngồi xuống cạnh cửa, nắm lấy cái chân trắng muốt đang cào cào, nàng nói khẽ:

" Chúng ta từng gặp nhau rồi ư?"

Hoa Mao chỉ kêu ư ừ. Vân Diễm, nàng cảm nhận được hắc khí ở Ngọc Linh Đài vô cùng nặng. Lan Nhạn từng nói rằng:

" Linh vật ở Vực tộc có thể thích nghi được môi trường mới rất nhanh. Hấp thụ tiên khí nhiều thì sẽ nhanh tu thành chính quả. Nếu đang trong quá trình tu tiên mà gặp phải hắc khí thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma!"

Nghĩ vậy Vân Diễm liền phui mống đứng dậy, dậm chân xuyên qua màn kết giới. Nhưng chưa kịp chạm tới, toàn thân đã bị đẩy văng ra xa, cả người đụng vào cái am nghỉ chân, khiến gạch ngói đập, vỡ. Vân Diễm ôm lưng lồm khộm mò dậy, nàng ngồi xuống cánh cửa đỏ kêu than:

" Chai ôi! Cái lưng của ta, đau quá!"

Nàng thở dài thườn thọt:

" Ta già rồi sao?"

Chỉ thấy Hoa Mao đáp trả một tiếng "meo".

Nàng nhìn con mèo rồi bật cười:

"Chẳng hiểu sao ta phải cứu mi nữa!"

"Ngươi không cứu ta, ta cào rách tiên phục của ngươi!"

"Ồi!"

Vân Diễm suất chút nữa cắn răng vào lưỡi, nàng thất kinh nhìn con mèo trước mặt:

"Súc sinh! Ngươi vừa nói chuyện ư?"

"Ai là súc sinh?"

Hoa Mao trừng đôi mắt đỏ lên nhìn nàng:

"Cẩn thận cái miệng ngươi đấy!"

Vân Diễm ôm lấy tim, nhìn Hoa Mao bằng con mắt kì lạ:

"Ngươi...ngươi...biết nói?"

"Lão dĩ nhiên là nói được! "

Hoa Mao ngồi nhồm xuống, lười nhác liếm tay. Con súc sinh này thật quá đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vân Diễm- Một Mối Tương Tư Dấu Kín

Quả nhiên, Đông Thiên đang ngồi đọc sách hương hoa trên cái am ấy. Vân Diễm rón rén đi tới, muốn xem hắn đang đọc cái gì mà chăm chú đến vậy. Nào ngờ, mới mập mờ sau lưng, chưa kịp thấy gì, hắn đã quay lại:

"Ngươi lén lút sau lưng ta là có ý gì?"

Vân Diễm thoáng cứng người, sau đó cười xuề xòa:

"Ta...ta muốn gây bất ngờ cho người ấy mà...hờ hờ!"

"Ngươi qua đây!"

Đông Thiên chỉ vài vị trí trống tron trước mặt:

"Nói ta nghe, ở dưới đó, họ có khi dễ ngươi không?"

* Ta là chúa cô dưới đó, ai dám khi dễ ta chứ!*

Vân Diễm đắc ý cười thầm trong bụng, ngoài mặt nở nụ cười nịnh nọt:

"Họ nào dám làm khó tiểu đồng của Đế Quân!"

Đoạn, Vân Diễm rót trà, xong đưa lên môi nhấp nhí một chút:

"Quả thực, trà của người không thơm bằng trà của Chúa cô Mộc Nha!"

"Ngươi đang nói tới Mộc Nha Vân Diễm?"

Nàng gật đầu:

"Là nàng ta!"

Đông Thiên bật cười:

"Vậy người nói nghe xem, trà của ta không bằng nàng ấy ở chỗ nào?"

"Ừm...thuần khiết, thanh mát, uống một ngụm, tâm hồn thanh tịnh, khí đạo lưu thông. Tu vi như tăng lên một bậc!"

"Người có vẻ rất biết hưởng trà!"

"Thực ra, lúc ở chỗ Tây Vương Mẫu, người thường xuyên tổ chức tiệc trà đạo. Nói ta không học được gì thì quả là kém cỏi!"

Nàng quả là nói dối không chớp mắt. Đông Thiên trông vậy mà tin sái cổ. Hắn gặt đầu đặt tách trà xuống:

"Người ở Mộc Nha lâu như vậy, có lẽ đã từng tiếp xúc với Thượng Thần Vân Diễm. Nào, nói ta nghe, nàng ấy là người ra sao?"

Xem ra, hắn có chủ đích cả! Hừm...người muốn dò hỏi xem nương tử tương lai của người ra sao à!

Vân Diễm chỉnh lại tư thế ngồi, bắt đầu máu mép: "Thì như thiên hạ đồn thôi! Nhan sắc có một không hai, đẹp hơn cả Tây Vương Mẫu hồi còn trẻ. Đến Hằng Nga cũng phải ganh tị. Cầm, kì, thư, họa thông thạo hơn Thượng Thần nữ công. Có khi tài cò pháp của người còn thua xa nàng ta ấy...."

Đông Thiên gặt đầu:

"Ồ....xem ra, nương tử của ta tài sắc vẹn cả đôi đường!"

Cộc!

Vân Diễm đập cốc trà xuống bàn, mặt mày xám xịt, nàng đứng dậy hành lễ:

"Chúa cô Mộc Nha đúng là vị đại tiên tuyệt thế. Tương lai, âu cũng là Đế Quân phu nhân mẫu nghi, cung chúc chủ tử viên mãn, có thể cưới người về phi càng sớm càng tốt. Bây giờ, nô tỳ có nhiều việc phải làm, xin cáo lui!"

Quả là tức chết, tức chết mà. Vân Diễm bước chân ra khỏi vườn mẫu đơn, lửa ở đầu bốc lên ngàn ngút. Hóa ra chỉ trực gạ gẫm nàng tiết lộ về vị hôn phu của hắn. Nếu hắn biết người ấy chính là nàng thì sao nhỉ?

Vân Diễm thoáng chốc mỉm cười. Chẳng phải nụ cười tao nhã, thanh cao mà nàng hay thể hiện. Đó là nụ cười e thẹn, ngại ngùng. Kẻ nào nào đang yêu và đã từng yêu, đều có thể nhận ra, có chút ngọt ngào mùi mẫn trong đó.

"Ra đi! Đừng tưởng ta không biết nàng trên đó."

Đông Thiên đặt chén trà xuống, ánh mắt có chút mệt mỏi. Nàng ta từ trên cành mẫu đơn, hạ xuống, phải nhẹ áo:

"Sao chàng biết ta ở trên đó?"

"Từ bao giờ nàng trở nên nghi kị như vậy?"

"Từ bao giờ ư?"

Nàng ta cười khẩy:

"Chẳng phải từ lúc chàng chấp nhận liên hôn kia hay sao?"

"Chân Đẳng, mọi chuyện không như nàng nghĩ!"

"Lại không ư?"

Chân Đẳng viền mắt đỏ hoe nhìn hắn:

"Không cưới vị Chúa cô thì là gì kia. Chưa hết, cứ cho là chàng cưới ả ta về, vậy còn tiểu đồng kia thì sao? Có gì mà chàng phải dây đến nó."

"Im ngay!"

Đông Thiên đập bàn quát lớn:

"Ta không đòi co với nàng. Nếu quyết định theo ta thì đừng nên làm ta khó xử!"

Chân Đẳng tức giận, hất tay áo, rồi đi trong tức giận. Đông Thiên mệt mỏi xoa tiền đình. Làm tiên rồi, nhưng tại sao còn có những người như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Hạc Tiên Vân Tán, Tử Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20: Vân Diễm- Kể Gây Chuyện Thị Phi

Vân Diễm trở về khách điểm nghỉ ngơi. Vừa đốt hương lên, tâm trạng nàng đã trở lên thoải mái. Lư hương bằng đồng tỏa ra làn khói uyển chuyển như cánh tay của Hằng Nga đang dẻo dai múa may ở đại tiệc Bàn Đào. Coi mà thích mắt vô cùng.

"Diễm tỷ, tỷ có trong đó không? "

Vân Diễm thoáng có chút giật mình. lát sau mới nhận ra người bên ngoài đang gọi mình. Nàng chạy ra mở cửa, thì ra là tiểu đồng chạy vặt trong phủ. Tay nó bung khay trà, mặt mũi khó coi đến lạ. Nàng đón khay trà từ tay nó, hỏi:

"Tìm ta có việc gì? "

Thằng nhóc chấp hai tay, dáng vẻ khẩn thiết:

"Tỷ giúp đệ bung khay trà đến thư phòng cho chủ tử với. Đệ bị táo bón, cần giải quyết gấp..."

Nhìn dáng vẻ, vội vàng của nó, Vân Diễm cũng thương mà chấp nhận. Nàng hỏi thêm:

"Phòng chủ tử đã thay lư hương chưa?"

Cậu nhóc hết vọng vào:

"Rồi tỷ!"

Xong biến mất hút.

Vân Diễm nhàn tản bung khay trà hướng về thư phòng, lòng thấy nhộn nhịp hơn mọi khi rất nhiều.

"Nàng lại làm sao nữa?"

Giọng nói chán chường vọng từ trong phòng vọng ra, khiến bước chân của Vân Diễm khựng lại.

Ngoài hắt ra, còn có người khác?

"Ta không thích chàng gần gũi với người khác!"

Là giọng nói nhõng nhẽo của nữ nhi. Vân Diễm nghe không sai. Đoán cũng không sai.

"Ta nói bao lần rồi! Nàng đừng nghi kị điều gì nữa."

"Ta không nghi kị! Chàng xem, từ lúc ta trở về, chàng lạnh nhạt với ta biết bao."

Kì thực, biết phải nói làm sao? Tâm trạng của Vân Diễm bỗng trở lên rối bời. Con mắt nàng cay cay, cố nén cảm xúc lại bung khay trà vào cho hắt. Nào ngờ cuộc đàm thoại vẫn tiếp diễn...

"Nàng khi xưa là Thượng thần, cao cao tự tại biết bao nhiêu. Nàng có biết vì sao bây giờ nàng chỉ là một tiên tử không? "

"Ta không muốn nghe!"

"Chân Đăng, cho đến khi nào nàng bình tĩnh lại, hãy nghĩ đến chuyện tìm ta!"

Xoảng...

Vân Diễm không tin vào tai mình nữa. Chân Đăng...Chân Đăng.....rót cuộc người khiến Đông Thiên bại, chính là nữ tử tên Chân Đăng. Nàng ta đã trở về....

"Ai?"

Chân Đăng mở cửa thư phòng, phát hiện tiểu đồng khiến nàng ta chóng mặt đang luống cuống nhặt mảnh chén dưới đất. Chân Đăng trừng mắt lên:

"Người lên lút làm gì ở ngoài này?"

Vân Diễm chẳng buồn để ý, dờ dẩn nhạt mảnh chén. Chẳng ngờ đồng mảnh vỡ biến mất, nàng thoáng ngạc nhiên, ngược lên nhìn:

"Đế Quân..."

Đồng Thiên xuất hiện ở cửa từ bao giờ, ánh mắt có chút phức tạp nhìn nàng:

"Đứng lên đi!"

"Ta...ta..."

"Người không cần giải thích, về phòng nghỉ ngơi đi!"

Nàng thoáng có chút ngạc nhiên, xong đành rầu rĩ trở về phòng. Chân Đăng thấy vậy đành mặt lại hỏi:

"Lí gì mà chàng thả ả đi?"

"Không muốn người khác biết, tốt nhất khôn khéo một chút!"

Đoạn, hắn xoay người bước vào phòng:

"Khuya rồi, nàng nghỉ ngơi đi!"

Đóng cửa phòng lại, Vân Diễm nằm rạp xuống bàn, ánh mắt cơ hồ buồn. Có gì nàng hải buồn? Buồn vì người trong mộng của hắn đã trở lại, hay buồn vì ánh mắt lạnh lùng mỗi lúc tiếp xúc với nàng? Vân Diễm nhìn lại quãng thời gian sống trong phủ, lòng không nở rời đi, cũng chẳng nở phá hoại chuyện tình cảm của người khác. Cứ như thế, nàng thiếp đi từ lúc nào chẳng hay. Trong giấc ngủ, nàng nghe thấy có tiếng bước chân rất nhẹ nhàng. Muốn mở mắt ra mà chẳng thể mở nổi vì mệt quá.

Dưới ánh đèn chớp chớp, có bóng hình áo đen mờ ảo đứng cạnh Vân Diễm. Y đưa tay vuốt chân mày của nàng, nụ cười trên khuôn mặt dần hiện rõ hơn:

"Chuyến này ta đi tìm thân phận thật của mình, sẽ rất lâu mới quay trở lại. Nàng hãy bảo trọng!"

Vân Diễm bừng tỉnh giấc, ráo riết nhìn xung quanh. Rõ là nàng nghe có ai đó nói chuyện với mình. Xong phát hiện chỉ là mơ, mới chép miệng nhìn ra bầu trời đang hừng sáng.

Dọn dẹp thư phòng, chính là công việc mỗi sáng cần làm của Vân Diễm. Nàng đem khăn đi tới thư phòng, bước chân dừng lại ở chiếc khay nằm nguyên dưới đất. Chuyện hôm qua, nàng coi như chưa thấy gì, có lẽ sẽ sống thoải mái hơn.

Vân Diễm đẩy cửa đi vào, thoáng giật mình bởi sự có mặt của người thứ hai trong đó. Chân Đăng đi tới trước mặt nàng, đôi mắt đẹp đến mê mẩn, mỉm cười đón thau nước từ tay nàng, nàng ta cười:

"Đề ta làm! Người lui ra đi."

Vân Diễm ngây người lại. Mới hôm qua, nàng ta còn rất gay gắt với nàng, tại sao hôm nay, thái độ lại trở nên hòa hợp như vậy. Còn chưa kịp nghĩ gì, Chân Đăng gọi với từ đằng sau:

"Khoan đã!"

Vân Diễm xoay người lại:

"Tiên tử có điều gì sai bảo?"

"Người đem bình trà này đổi sang bình khác nóng hơn đi! Nước nguội rồi."

Vân Diễm nhận bình trà từ tay Chân Đăng, phát hiện thân bình nóng lạ thường:

"Trà này chẳng phải mới pha xong hay sao? Còn chưa nguội nữa!"

Chân Đăng nở nụ cười quý dị:

"Đúng!"

Xong nghiêng vò trà về phía tay mình. Vân Diễm kinh ngạc, nhận ra điều bất ổn, muốn thu tay lại nhưng không kịp.

"A....tay của ta!"

Như nàng nghĩ, phía sau có tiếng người vang lên:

"Người đang làm gì vậy?"

Nàng vội buông tay ra, khiến bình trà rơi "xoảng" xuống đất.

Trong khi ấy, Chân Đăng ở phía đối diện, mặt mày xanh xao, đôi mắt ngấn lệ:

"Không có gì đâu!"

Đông Thiên đi tới, cầm bàn tay bị phỏng nặng của nàng ta, không khỏi cau mày. Chân Đăng rút tay lại, sực sột nói:

"Tay ta không sao! Chẳng qua do ta bất cẩn không để ý thấy tiểu đồng này đang bưng trà phía sau."

Vân Điềm đã xem không ít vở kịch rồi nước với kiểu nghịch thiên như vậy. Thật chẳng ngờ, nơi tiền giới thoát tục cũng có những chuyện thị phi, khó lường như trần gian.

"Là lỗi do ta bất cẩn!"

Vân Điềm cười mỉa:

"Thứ mong tiên tử tha tội!"

Khác hẳn với vẻ mặt quý dị kia, bây giờ là một Chân Đăng đứng chất tiên tử, yếu đuối một cách lạ thường.

"Không phải lỗi của nàng ta. Chàng đừng trách!"

Quả nhiên, quả nhiên là vậy. Nụ cười mỉa trên môi Vân Điềm mỗi lúc một rõ hơn. Nàng cười, không biết nên cười vì mình đoán sự như thần, hay là đang tự điều bản thân quá ngu dốt, để một ả tiên tử tư chất kém cỏi qua mặt.

"Đứng lại!"

Đông Thiên quát lớn khiến Vân Điềm vừa bước chân ra khỏi cửa đã phải xoay người lại:

"Người có gì sai bảo?"

Đông Thiên nhìn nàng, ánh mắt phức tạp:

"Tiểu đồng tử bất cẩn, làm phỏng tay khách trong phủ, ta phạt ngươi một tháng phụ việc, quét nước dưới bếp. Ngươi có gì không phục?"

"Nô tỳ tuân lệnh!"

Là khó xử, là khó xử... Cuối cùng nàng cũng nhìn thấu hần.

"Qua đây bôi thuốc. Nếu không tay nàng sẽ để lại sẹo!"

Chân Đăng gạt đầu, e thẹn theo sau Đông Thiên, nàng ta liếc qua nhìn Vân Điềm, ánh mắt thỏa mãn, kiêu ngạo như vừa được sủng. Vân Điềm nhìn nàng ta, rồi nhìn xuống hai bàn tay nọ nắm chặt vào nhau, tim hơi thất lại. Cũng phải đành rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Vân Tán, Từ Li Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Vân Điềm- Bóng Hồng Bên Ai?

Ngày thứ mười phụ việc dưới bếp, mọi thứ đối với Vân Điềm trong phút chốc trở lên nhạt nhẽo. Ngày ngày, nàng chỉ việc quét nước, phơi trà và đun trà, mọi việc còn lại đều do lão Tần làm. Hôm nào, có khách ghé thăm, mới phải đụng tay vào nhào nặn bột mì.

"Nha đầu, qua đây thử bánh hồng đào giúp ta!"

Lão Tần vẫy vẫy tay gọi tiểu tiên nhỏ nhắn đang ngồi ngây người trên bờ hồ sùng.

"Chờ con!"

Vân Điềm ưỡn oải lét người đến bàn ăn, thấy trên đó là ba chiếc bánh bột mì hình vuông, xếp ngay ngắn trên đĩa. Lão Tần bưng ra hai chén trà còn nguyên khói nghi ngút, hào hứng nói:

"Mau... mau thử đi, công thức làm điểm tâm mới của ta đây!"

Vân Điềm chống cằm nhìn những chiếc bánh đáng yêu, tâm tình dù cho không tốt cũng trở nên nhẹ hơn rất nhiều.

"Lão Tần, chẳng phải đều là tiên cả sao? Không ăn vẫn sống được mà. Lão cần gì phải mất công nấu nướng chỉ cho mệt?"

Lão Tần trỏ tay vào trán nàng, trách:

"Ngươi ấy hả, chẳng lẽ cả đời cứ hít khí trời mà sống mãi như vậy sao? Thật vô vị... thật vô vị mà!"

"Con ăn một chiếc, chiếc còn lại con đem cho tiểu tử thối kia, lão có chịu không? "

Lão Tần xua xua tay:

"Thoải mái, thoải mái. Ngươi xem xem, từ xưa đến nay, ta có keo kiệt với ai bao giờ đâu! "

Vân Điềm mỉm cười gói chiếc bánh vào khăn tay, uống một hớp trà, rồi mau chóng rời khỏi nhà bếp.

Trưa hè trong phủ Đế Quân trở nên yên ắng lạ thường. Có chăng chỉ là tiếng quét lá "xào xạc" nghe càng thêm náo nê. Cũng chẳng biết bước chân kia đã đưa nàng đến Thiên viên phủ. Vân Điềm đứng ở hồ cá thần, nhìn bóng soi dưới mặt nước, nhận thấy khuôn mặt có phần suy tư.

Tĩnh....tĩnh....tĩnh tĩnh....tĩnh...tang....

Nàng thoáng ngây ngời. Là tiếng đàn của Đông Thiên. Sao âm thanh khác với ngày thường. Không có điều muộn phiền, không có sự cô độc. Tiếng đàn ấy như đang sống lại với gì đẹp nhất.

Vân Điềm rón rén, men theo bờ thành tới lối dẫn vào vườn mẫu đơn.

Dưới tán lá xanh mơn mẫm, gió thổi vào tấm áo bào trắng, khiến nó khẽ động. Một tay gảy đàn, mọi tâm tư như dồn vào tiếng nhạc. Đáng lẽ, Vân Điềm phải thấy vui mới đúng. Nhưng nàng chẳng thể cười nổi, một chút cũng không.

Có ai đã từng nói với nàng. Sẽ chẳng có gì đau khổ bằng việc chứng kiến bên cạnh người mình tương tư, là một bóng hồng kiều diễm.

Nàng cao cao tự tại là vậy. Nàng kiều ngạo cho rằng, chỉ có nhan sắc của mình mới đủ sức mạnh chinh phục những kẻ coi sắc là phù du như Đông Thiên. Nàng sai rồi, ngàn vạn lần nàng đã sai. Vân Điềm xoay người thân thờ rồi đi, để lại trên vách tường vết máu từ năm đầu ngón tay.

"Ngốc quá! Sao ta phải buồn chứ."

Đoạn, Vân Điềm hướng về khách điểm. Chưa đầy nửa nén nhang đã sắp xong đồ đạc.

Nàng bình thần rời khỏi phủ, tuy có chút vương bận, nhưng đi rồi mới có thể nhanh quên.

"Ta tự đến, ta cũng sẽ tự đi. Mạng ta nợ ngươi, ta cũng đã trả xong. Đông Thiên, ta không thể liêm sỉ để ở bên cạnh ngươi, cũng không thể bỏ qua tự trọng của Mộc Nha để bám riết ngươi cả đời. Tạm biệt! Nếu còn duyên, hai ta sẽ gặp lại."

Ngay rời phủ Đế Quân, dưới Mộc Nha trời đổ mưa to.

Bạn đang đọc truyện *Hạ Tiên Vân Tán, Từ Lí Đào Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.